

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.

N.Z. VOORBURG WAL 262

TEL. INT. 33170 GIRO 97946

KERSTAVOND

ER ZIJN NOG

Indiaansche vrouwen en meisjes, behorende tot een der zwervende stammen, voor hun hut.

De op het oogenblik gangbare meening omtrent Indianen is, dat... zij er eigenlijk niet meer zijn. De Indianen meent men uitgestorven of uitgeroeid; voor zoover dit niet het geval mag zijn, treft men ze aan op wereldtentoonstellingen en provinciale kermissen.

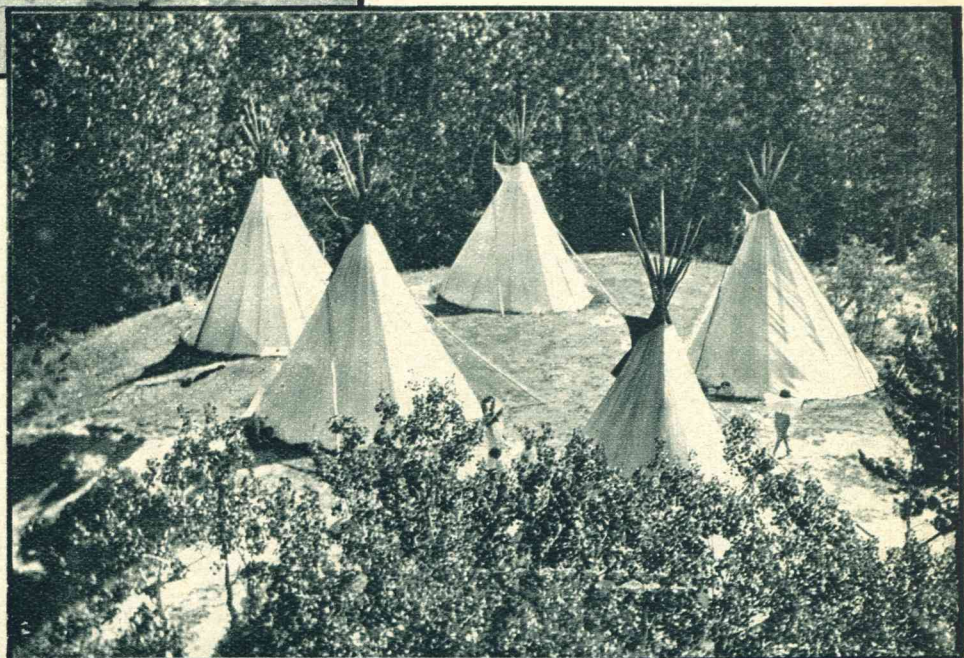
Maar noch de Indianen, noch hun romantiek in onzen tijd zijn geheel uitgestorven. Weliswaar leven zij nog maar in enkele verspreide nederzettingen in Amerika, maar daar worden dan

ook de eeuwenoude zeden en gebruiken gevolgd en in eere gehouden. Voor zoover dat althans mogelijk is. Zoo bestaat er in den staat Nieuw-Mexico een Indianen-nederzetting Taos, waarin de laatste Pueblo-Indianen zich verzameld hebben. De stam bestaat uit enkele dorpen, die kort bij elkander zijn gelegen, maar die 75 K.M. van het naaste spoorwegstation verwijderd zijn.

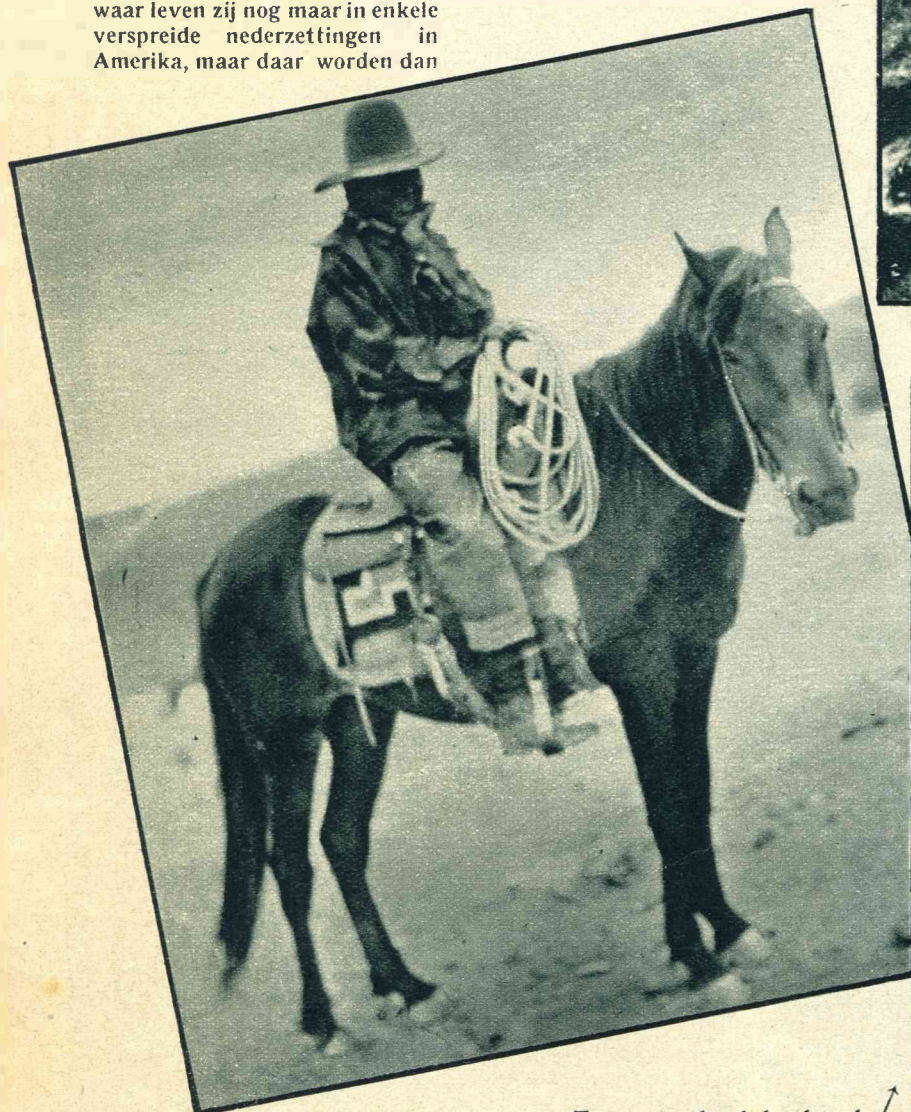
In genoemden staat treft men eveneens de veel kleinere nederzetting Acoma aan, die in de rotsen van het omringende gebergte is ingebouwd.

Bij deze overlevenden van eens roemrijke en groote volken is het gebruik nog blijven bestaan, dat de meeste arbeid door vrouwen wordt verricht. De mannen verdoen hun tijd met het wachten op de nooit meer voorkomende gelegenheid om oorlog tegen de blanke broeders te voeren.

Dit in tegenstelling met de Navao-Indianen, die, evenals hun voorvaderen, aan een zwervend leven de voorkeur hebben gegeven. Op de uitgestrekte prairiën van Nieuw-Mexico en Arizona hoeden zij nog hun kudden schapen en leiden een waar nomadenbestaan. De vrouwen van dezen stam zijn

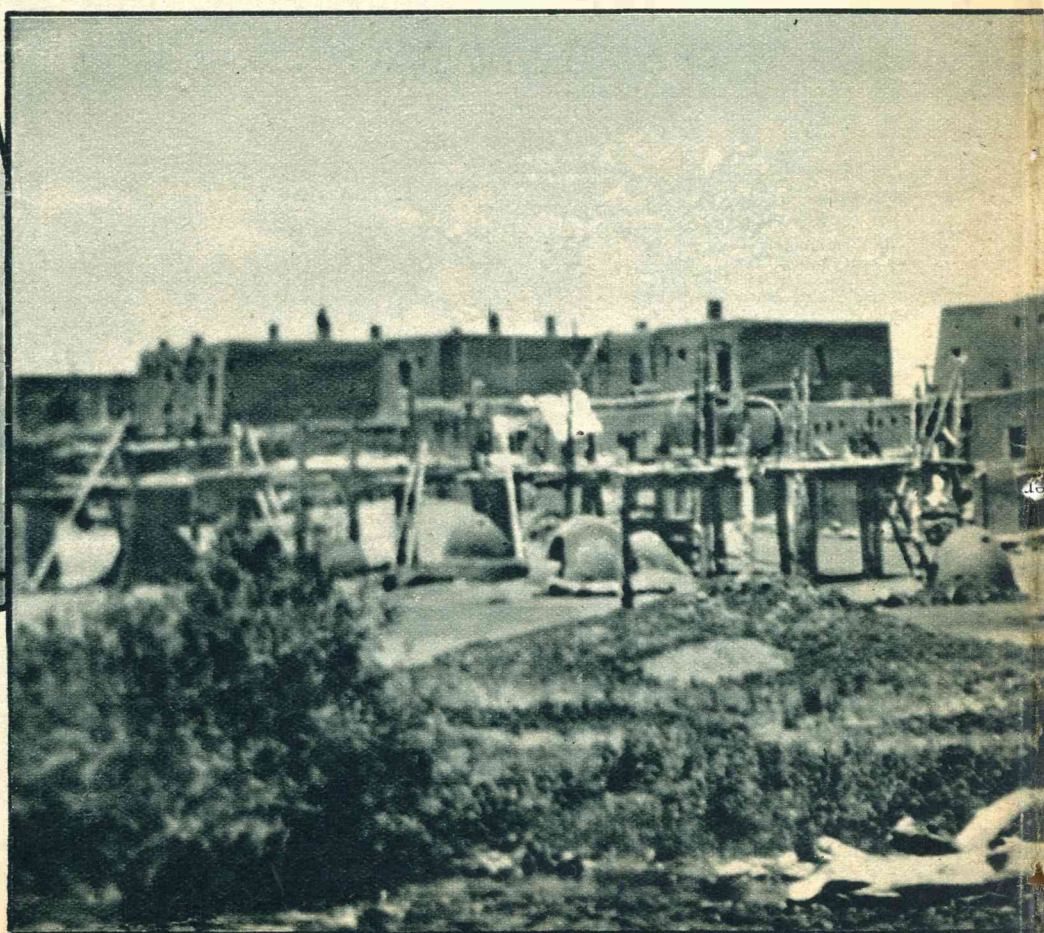

Wigwams der Pueblo-Indianen.

Navao-Indiaan.

Taos, een der bekendste der nog bestaande Indianendorpen.

INDIANENSTAMMEN

bekend om hun vaardigheid in het weven van veelkleurige doeken en tapijten.

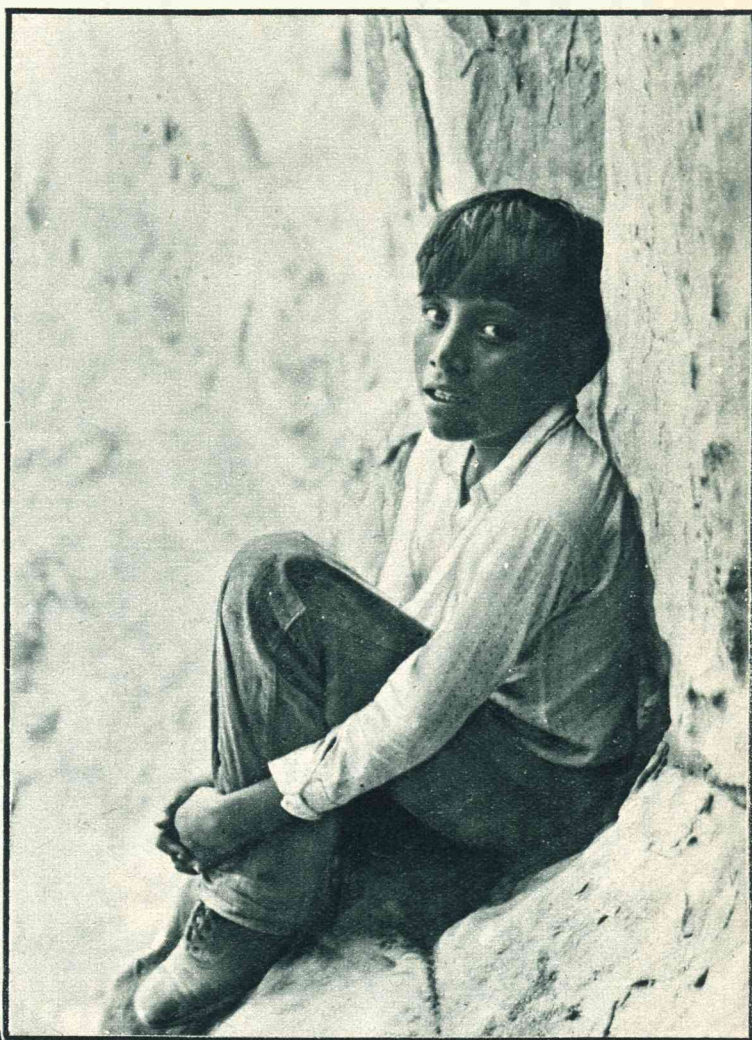
Temidden van Arizona's steppen ligt het Indianendorp Walpi, waar de laatsten der Hopi-Indianen huisvesten. Een dagreis (per auto) ligt dit dorp verwijderd van de groote heirwegen en van de spoorbaan.

Het zal nauwelijks ver-

melding behoeven, dat door de Amerikanen deze laatste toevluchtsoorden der roode broeders als bezienswaardigheid worden geconserveerd en... geëxploiteerd. En dat dit laatste niet op altijd even fijngevoelige wijze gebeurt, ligt, gezien de mentaliteit, voor de hand. Zoo heeft men den vader der relativiteitstheorie, professor Einstein, bij een van zijn bezoeken aan de Nieuwe Wereld naar Walpi gevolgd, om hem daar met veel

Aan de poort van het kerkhof in Taos

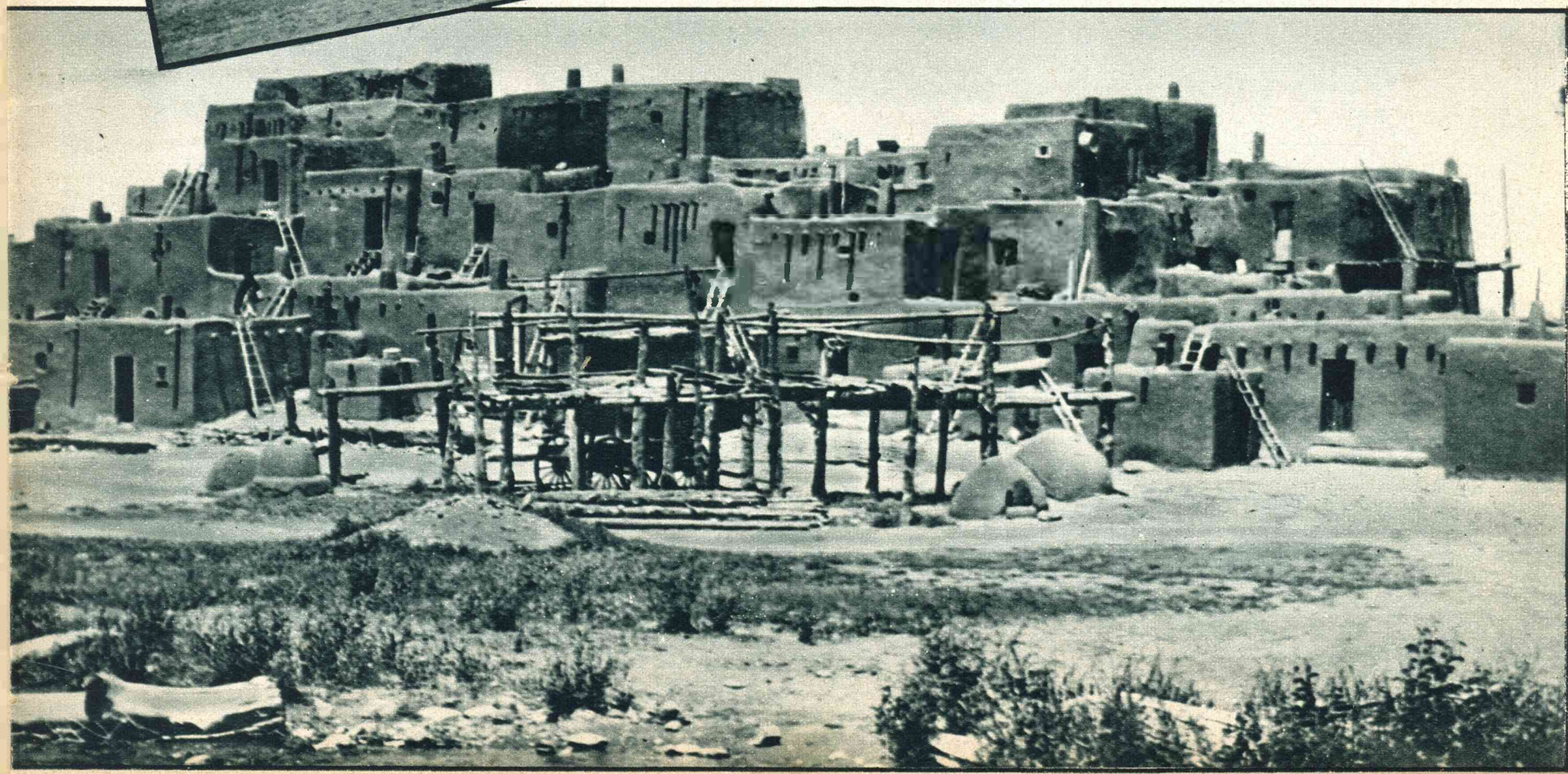
Fantastische rotsen in Nieuw-Mexico, waarin door de Indianen woningen zijn uitgehouwen.

Indiaansche jongen uit Acoma.

fanfares uit te roepen tot eere-opperhoofd dezer laatste Indianen. De hooggeleerde zal over zijn benoeming misschien minder verwonderd zijn geweest, dan over het feit, dat deze van de „beschaafde” wereld afgezonderd levende Indianen hem op den terugweg een eindweegs in hun Fordjes begeleiden.

Het was al erg genoeg, dat het heldhaftige Indianenvolk moest worden uitgeroeid; dat de laatste nakomelingen gebruikt worden als een soort variétnummer, strekt den nazaten van de overwinnaars van eens niet tot eer.

BURGEMEESTER W. DE VLUGT

60 JAAR

Burgemeester W. de Vlugt.

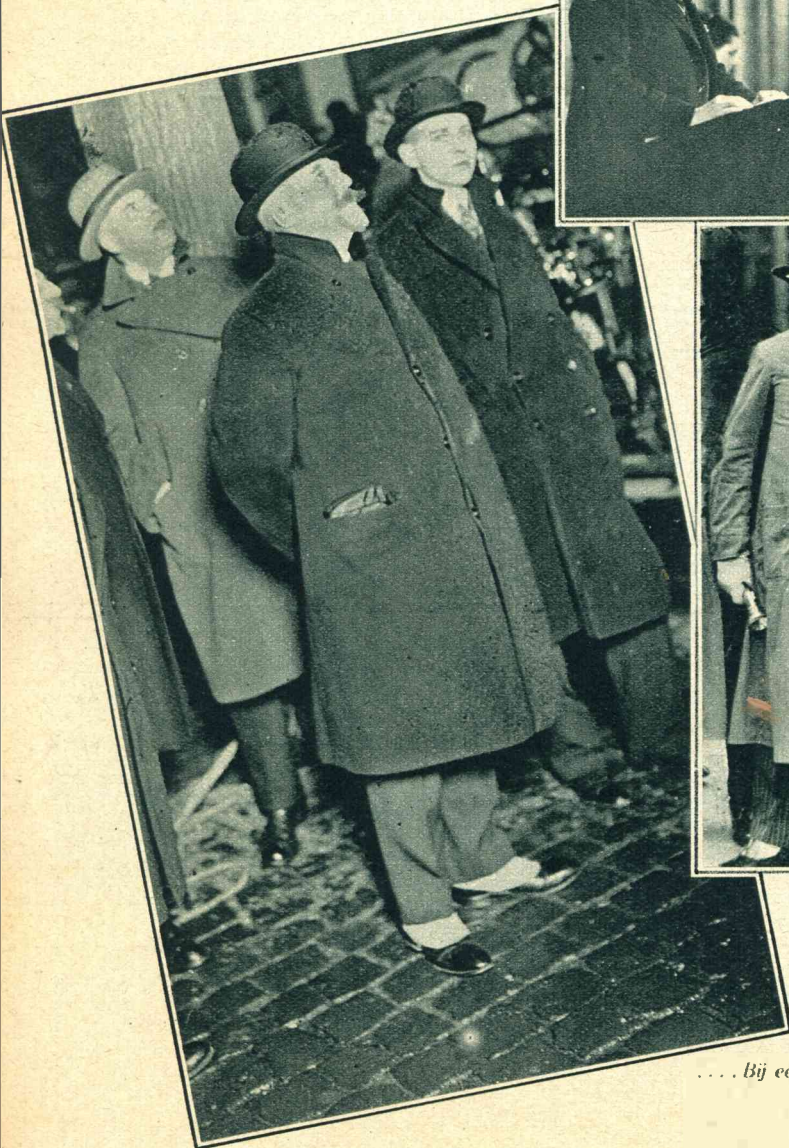

... Tijdens een redevoering.

... als sportenthousiast.

Hoewel het hier geen ambtsfeest gold en dus van een officiële huldiging geen sprake kon zijn, is zijn zestigste verjaardag voor onzen burgemeester toch niet onopgemerkt voorbijgegaan. Van alle zijden is hij gelukgewenscht en gehuldigd. De heer de Vlugt, die zijn ambt zóó voortreffelijk vervult, dat men hem vaak als „vader Willem” hoort betitelen, heeft zich in dienst van de hoofdstad onbetwistbare verdiensten verworven en groot is dan ook zijn aanzien bij zijn vele vrienden en bij het gering aantal van zijn tegenstanders. Onze lezers vinden den eersten burger van Amsterdam hier in diverse houdingen en bij verschillende gelegenheden afgebeeld — en zullen zeker wenschen, dat onder zijn bewind de hoofdstad een periode van nieuwen bloei mag tegemoetgaan.

... met zijn collega's van Liverpool en Hamburg bij het bezoek aan een tunnel in genoemde Engelsche stad.

... Bij een „grooten” brand.

... In ambtsgewaad.

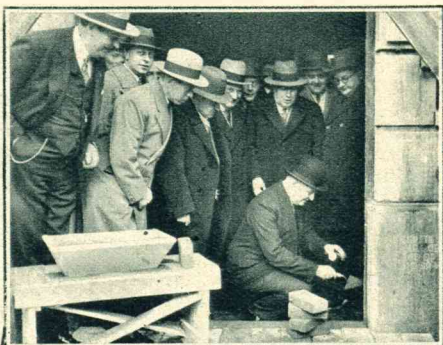

GEMENGD FOTO-NIEUWS

De heer F. A. Klok, hoofdbrievenbesteller aan het Centraal Station te Amsterdam, viert 1 Januari zijn 40-jarig dienstjubileum.

De heer Phaff, directeur van het postkantoor te Haarlem, werd gehuldigd bij gelegenheid van zijn 40-jarig dienstjubileum.

't Echtbaar Schenk-Prins te Den Helder was onlangs 45 jaar getrouwd.

Te Amsterdam had aan de Keizersgracht 107 de eerste steenlegging plaats door den heer W. Vogt van 't nieuwe A.V.R.O.-gebouw.

De heer A. B. van Beers, directeur van het postkantoor te Amsterdam, werd ter gelegenheid van zijn 40-jarig jubileum van zeer vele zieden gelukgewenscht. De felicitaties van den onderdirecteur, den heer Strobos.

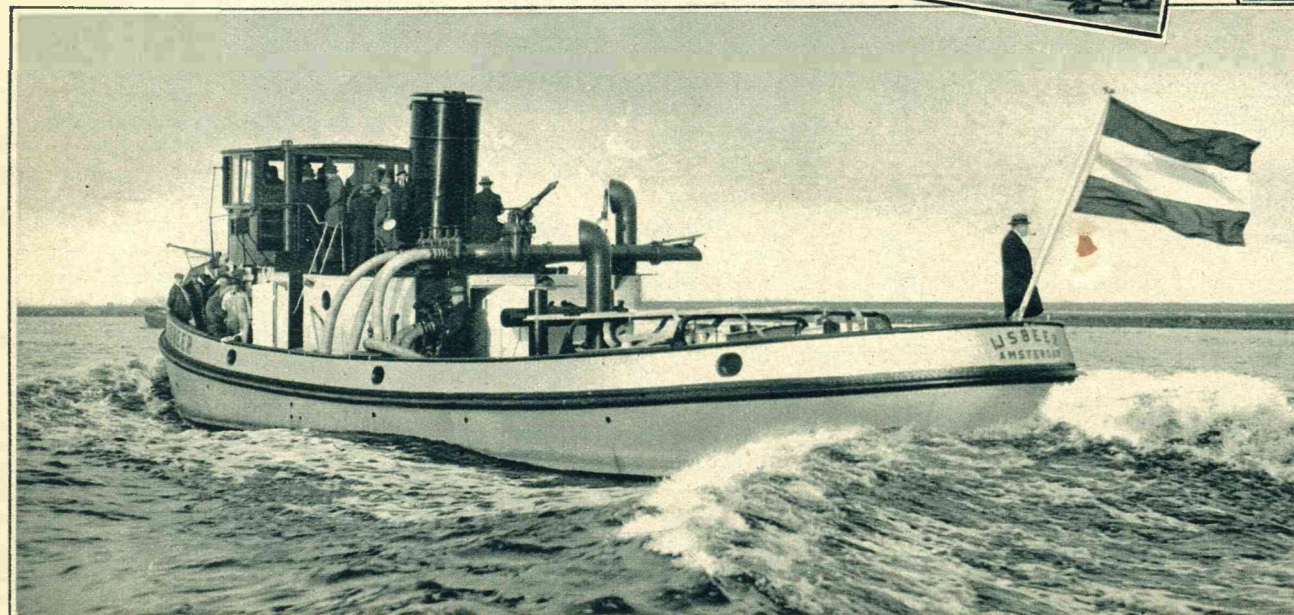

27 December is de heer J. Kellerman 25 jaar in dienst bij de G.E.W. te Amsterdam.

Het mannenkoor „Kunst na Arbeid“ bestaat 50 jaar. Een opname tijdens een repetitie voor de geluidsfilm.

In het Veilingsgebouw te Zwaag (N.H.) werd een plaquette onthuld van Willem Balk, oprichter der veiling.

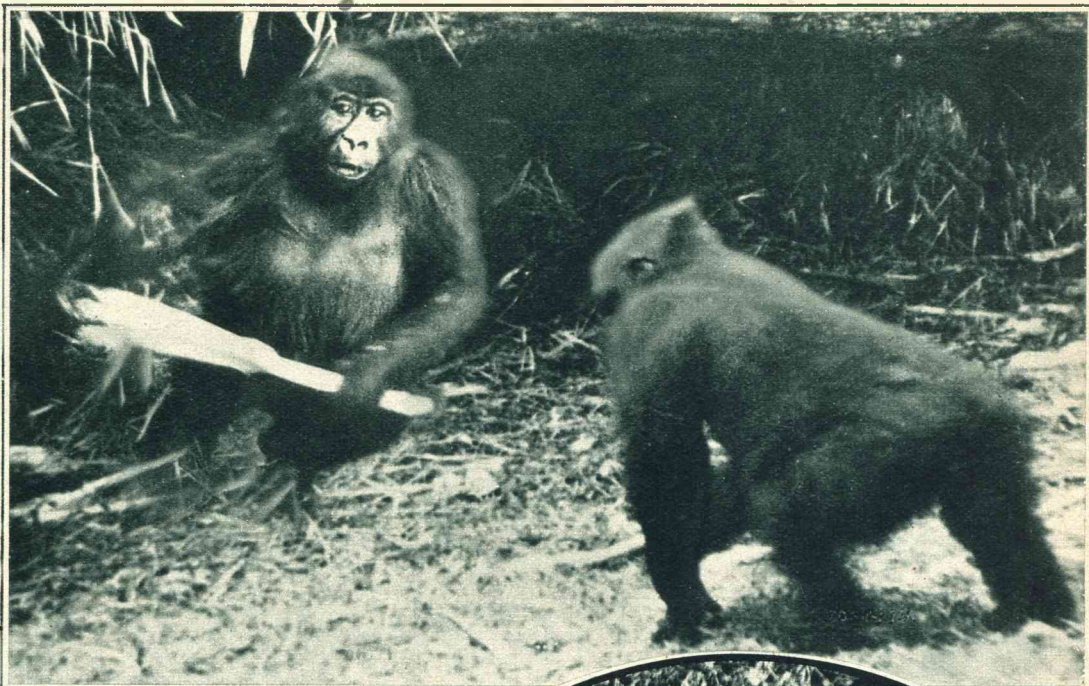

Het echtpaar A. Jongejan-Hollema, Oosteinderweg 156 Aalsmeer, viert 29 December zijn gouden bruiloft.

Een foto van den welgeslaagden proeftocht van den ijsbreker „De Ijsbeer“, die door de Ned. Scheepsbouw Maatschappij werd gebouwd voor rekening van de Algem. Vereeniging voor Scheepvaartbelangen

CONGORILLA

Twee jaar geleden gaf de Fox Film Corporation aan den heer en Mevrouw Johnson opdracht een geluidsfilm te maken van Afrika's wildernis en haar bewoners. Geluidsfilmen van dat ondoorgroendelijke gebied waren toenmaals onbekend, wat niet te verwonderen was, daar de moeilijkheden, die overwonnen moesten worden, geweldig groot waren. De film is nu onlangs gereed gekomen en we waren in de gelegenheid haar te zien. Het is ongetwijfeld een grootsch document, niet door het verhaal want dat ontbreekt volkomen, noch door

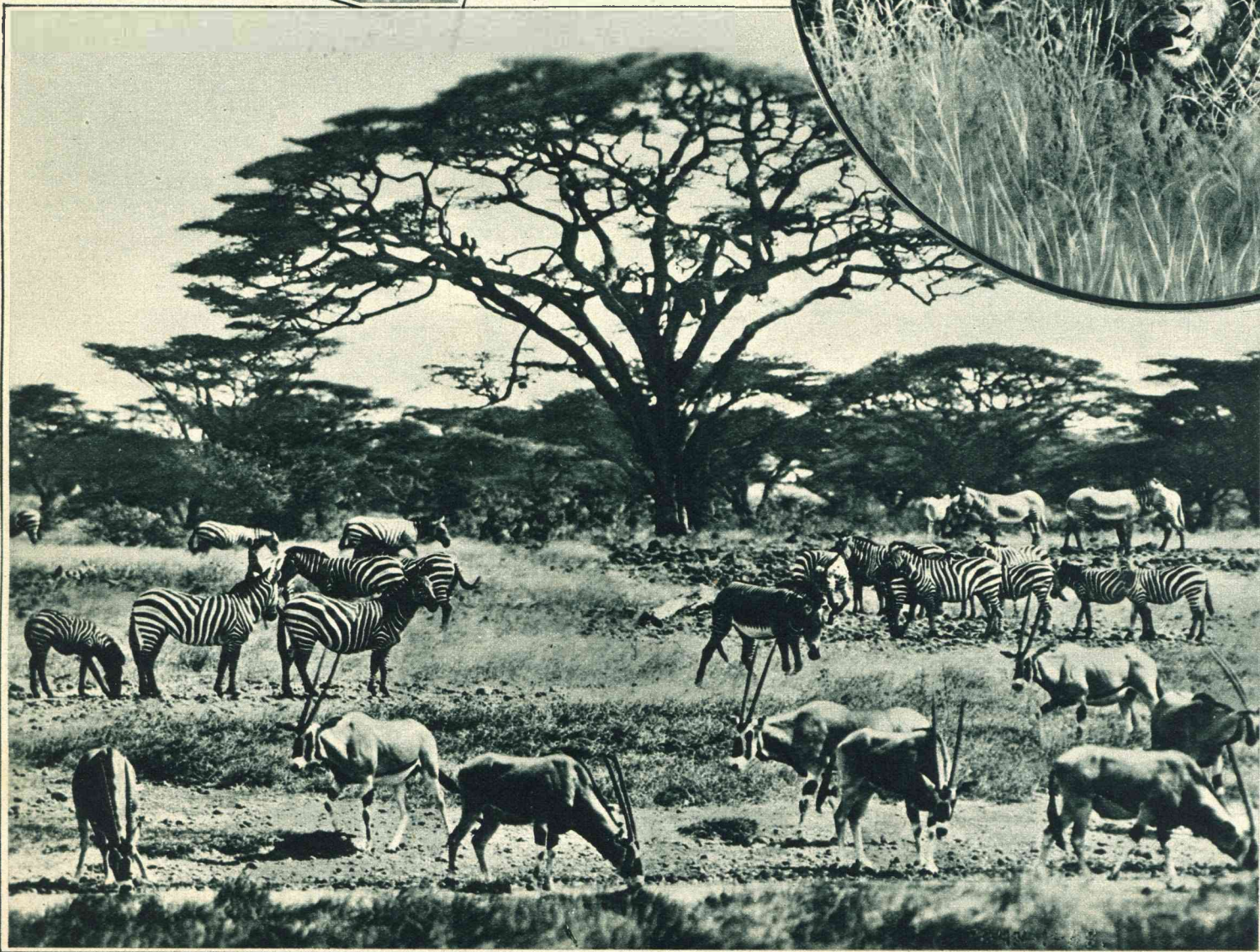

In het Alumbongo-gebergte, de verblijfplaats der gorilla's. Wee den gene, dien het dier met een bijzondere omarming vereert.

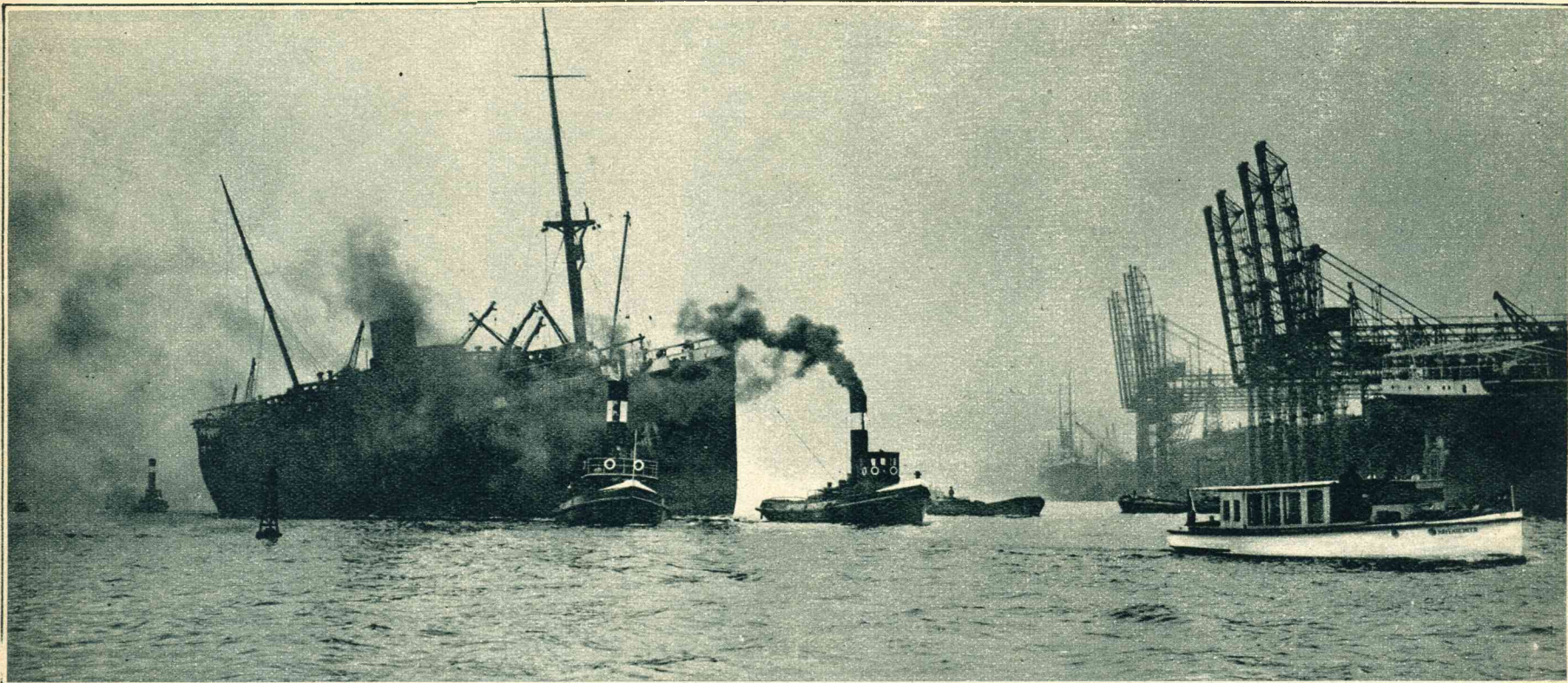
De bagage van de expeditie. Het is 'n groot doch tevens klein bewijs van de gevaren, waaraan de leden der expeditie bloot stonden.

In de jungle tuurt tusschen iederen boomtak gevaar.

Zebra's, gnoe's en andere vreemde dieren.

de sublieme opnamen of montage, want daarvoor ontbrak kennelijk de gelegenheid, doch het ontleent voornamelijk z'n belangrijkheid aan de eerlijke, eenvoudige wijze waarop men een beeld van Afrika heeft gegeven. Behoudens leeuwen, nijlpaarden en het kleinste en schuwste menschenras ter wereld: de Pygmeeën, heeft men ook de gorilla's, die gevaarlijke en oersterke aapsoort in 't Alumbongo-gebergte, met de camera bespied en beluisterd en dat is zoo goed gelukt, dat men met recht aan deze film den naam Congorilla gegeven heeft.

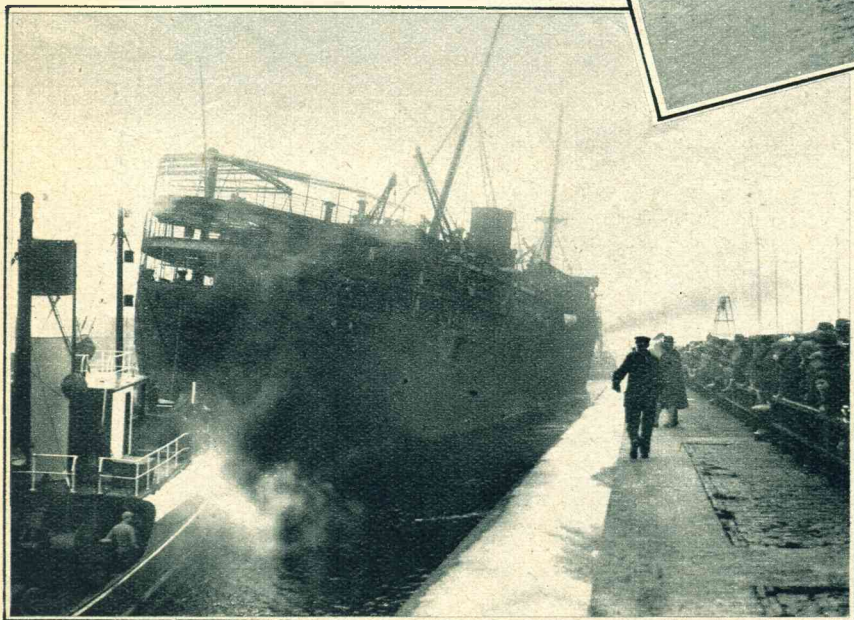
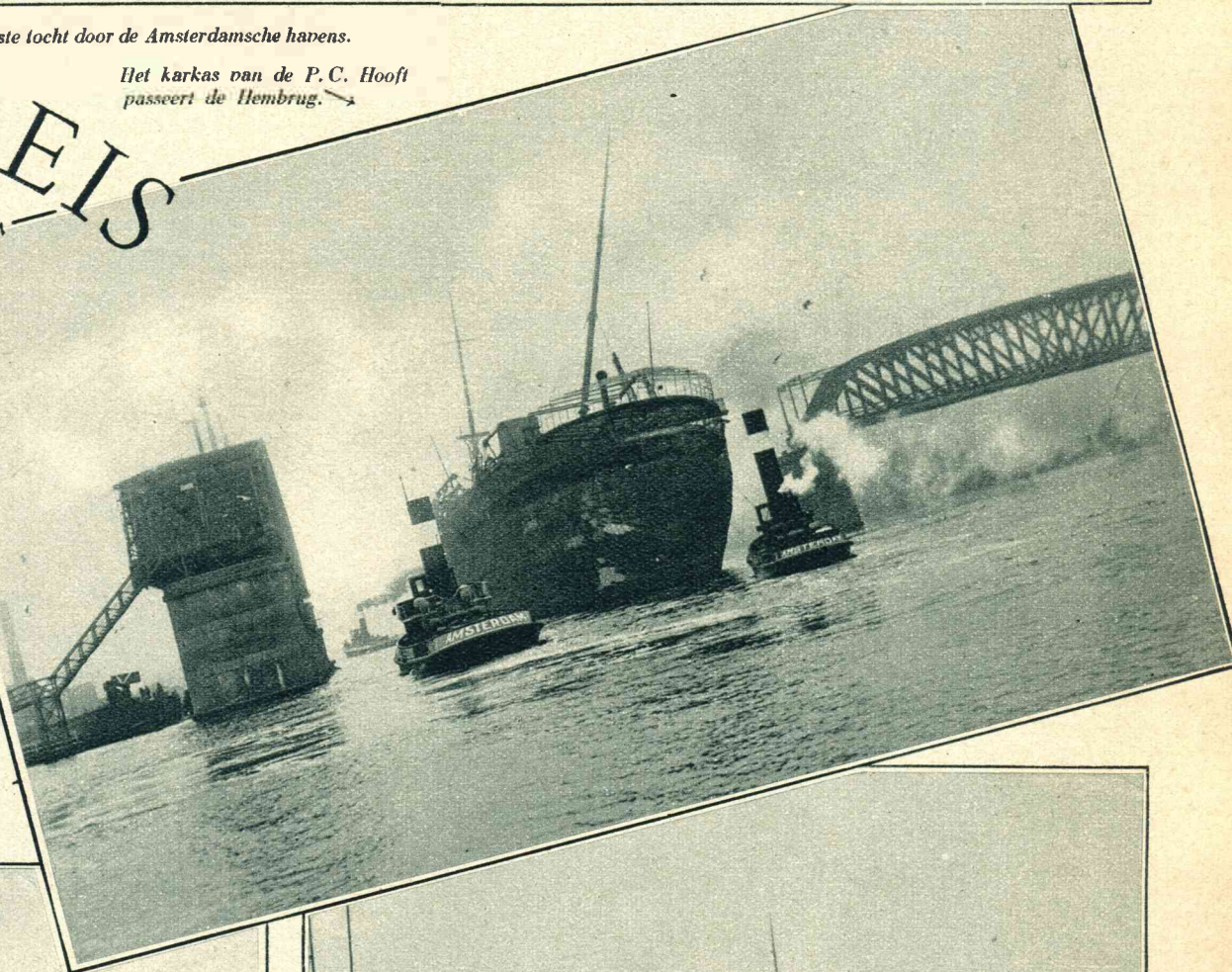

De laatste tocht door de Amsterdamsche havens.

*Het karkas van de P.C. Hooft
passeert de Hembrug.*

DE LAATSTE REIS VAN DE P.C. HOOFT

De laatste tocht, dien de „P.C. Hooft” heeft gemaakt, had tot einddoel het schepenkerkhof van Pernis bij Rotterdam. Gewillig liet het zeekasteel zich echter niet opbergen; het heeft hevig tegengestribbeld en slechts met groote moeite gelukte het den bekwamen sleepers, het eindelijk vast te leggen. En nu komen de sloopers...

In de sluizen van IJmuiden.

De aankomst te Pernis.

In de schaduw der zuilen

(HET ST. PIETERSPLEIN TE ROME)

Van Duivelseiland het Verlost

DE ONTZETTENDE ERVARINGEN VAN 'N ONSCHULDIG VERBANNENE

I. OP CORSICA

In het hartje van het eiland Corsica ligt Corte, een provincie-stadje op de rotsen, tusschen het wilde kreupelhout. Het is een dood stadje, al een paar eeuwen lang. Er gebeurt nooit iets. Wat zou er kunnen gebeuren?

Maar er is 'n tijd geweest, dat het wapengekletter in de smalle, steile straatjes van Corte nooit ophield. Dat was in den tijd, dat de groote Corsikaansche vrijheidsheld Paoli Pasquale nog leefde, en de onafhankelijkheid van het woeste eiland tegen Frankrijk verdedigde.

De republiek Genua had namelijk haar provincie Corsica verkocht — gewoon versjacherd, alsof het een stal met vee was. Maar Paoli en de zijnen wilden zich niet laten versjacheren.

Dat is echter lang geleden. Frankrijk is meester op Corsica. Het leven verloopt er vreedzaam en ordelijk. De mannen werken in de steen- of marmergroeven, waar de lucht ziedt van de hitte; de vrouwen verdienen een aardig stuk geld in de macaroni-fabrieken; de soldaten, die op de citadel in garnizoen liggen, brengen klandizie in de winkels en herbergen. Menige zoon van de stad Corte heeft nog voor weinige jaren, in den oorlog van 1870/'71, zijn leven voor Frankrijk gegeven.

Nu gebeurt er niets meer in Corte — maar dan ook totaal niets. In de straatjes woekert het onkruid. Er zwerven ruige zwarte geiten om de kerk heen. Het stadje lijkt wel uitgestorven, het leven ligt er stil.

Door het gloeien van de middagzon wandelt een man met een blonden baard langzaam naar het raadhuis. Hij is in het stadje bekend, want hij wordt vriendelijk gegroet en op het raadhuis wordt hem gevraagd:

„Zoo meneer Schwartz — is 't zoover?”

„Een zoon!” zegt de man met den baard.

„Een zoon! Gefeliciteerd, mijnheer!”

„En nu ik toch hier ben, wou ik, als vader, 't kind maar meteen aangeven.”

De burgemeester opende de groote schrijfmap met den dikken, bruinleeren omslag. Hij doopte zijn pen in den inkt, keek op den kalender en zag op, vragend:

„Welke voornamen moet 't kereltje hebben?”

De vader antwoordde, bijna onmiddellijk: „Alfons Paoli.”

Er ging een tevreden lachje over het gezicht van den burgemeester.

„Aha, Paoli — de naam van onzen grooten vrijheidsheld.... Heel goed, meneer Schwartz, heel goed. De jongen zal later trotsch op dien voornaam zijn, rekent u daar maar gerust op. Héél goed, meneer Schwartz! Alle Corsikanen zullen uw zoon als een vriend beschouwen, met zoo'n voornaam!”

Toen begon hij met zwier de hand te bewegen en hij schreef:

„Voor mij verschenen de Elzasser Heinrich Emil Schwartz, tijdelijk woonachtig te Corte op Corsica, die verklaarde: Den 9en Maart 1886, des namiddags om vijf uur, is te Corte geboren: Alfons Paoli, zoon van Heinrich Emil Schwartz en Maria Magdalene Lutz, zijne echtgenoot, eveneens tijdelijk woonachtig te Corte.

Aldus beschreven den 10en Maart 1886, des namiddags om twee uur, op aangifte van den vader, die na voorlezing heeft onderteekend met ons

Mignucci Bartolomeo,

burgemeester van Corte.”

II. WAPENGEKLETTER AAN DEN RIJN

Vermoeid, met groote brokken ijs in het lage water, stroomt de Rijn voort tusschen zandige oevers — de eeuwige Rijn, de Duitsche rivier, die nu de Duitsche grens zal worden. Zoo heeft men het te Versailles gewild, aan het einde van den grooten oorlog; en ter bevestiging van dien wil heeft men soldaten en geschut over den Rijn gezet, op den Duitschen grond.

„Als de vrede geteekend is, zal de bezetting ophouden!” wordt er verklaard en in dit vooruitzicht berust de Duitscher. Hij kan trouwens niet anders dan berusten.

De vreemde bezetting krijgt intusschen vasten voet in het Duitsche land. Zij richt er zich in, alsof zij er eeuwig zal moeten blijven. De kazernes worden met blanke, bruine en zwarte soldaten gevuld, en heele stadswijken worden er bijgebouwd, voor den nasleep van het bezettingsleger en voor de gezinnen der vreemdelingen. Hoe zal het worden? Wat zal de toekomst brengen?

In Baden, aan den overkant van Straatsburg (nu een Fransche stad geworden) ligt het stadje Kehl, onder een helderen Februari-hemel. De troepen van generaal Hirschauer hebben het bruggehoofd bezet, en arrestaties en huiszoekingen zijn in Kehl aan de orde van den dag. Men moet zeer voorzichtig zijn om niet één der talrijke verordeningen van de bezetting te overtreden! Iedere weerbare inwoner moet steeds een afgestempelden pas met portret bij zich dragen. De bezettingscommandant wil kunnen nagaan, wie er op straat loopt, wie er van trein of tram gebruik maakt, wie er in de huizen woont.

De veiligheid der bezettingstroepen gaat vóór alles! Ze vertrouwen de Duitschers niet.

Voor al degenen, die in den oorlog hebben meegevochten, moeten scherp in 't oog worden gehouden. Er wordt een nieuwe verordening uitgevaardigd, die zegt:

„Eenieder, die vroeger tot het Duitsche leger behoord heeft, en nu in het bezette gebied woont, moet, behalve zijn legitimatie-bewijs, steeds zijn militair zakboekje en militairen pas bij zich dragen.”

Alle inwoners der streek moeten zich melden, hun personeel opgeven. Wie huizen heeft, moet een lijst van bewoners opstellen, en op iedere verdieping van ieder huis moet duidelijk leesbaar aangegeven zijn, wie er daar wonen. Er mag niets gebeuren zonder medeweten van het bezettingscommando, en natuurlijk heelemaal niets tegen zijn zin.

Foto van Alfons Paoli Schwartz, genomen bij zijn terugkeer uit Cayenne te Rotterdam, door den reporter P. C. Ettighoffer.

Typisch puntje in oud Straatsburg, de stad waar de lijdensgeschiedenis van Schwartz een aanvang nam.

Bij het opmaken van die bevolkingslijsten valt het oog der Franschen op den voor-naam Paoli — heelmaal geen Duitsche voor-naam. Zou een duistere macht geholpen hebben, door een wenkje te geven? Het is niet uit te maken. In ieder geval, op het bevolkingsbureau der bezetting verwondert men zich over den naam Paoli, een der voornamen van den onderwijzer Schwartz, die Blumenstrasse 17 te Kehl woont. En men verbaast zich nog meer, als men leest, dat die Paoli Schwartz den 9en Maart 1886 te Corte, op Corsica, geboren is.

Op Corsica geboren?

Maar dan is hij toch Franschman!

Alfons Paoli Schwartz heeft nooit anders dan verbazing over deze bewering kunnen gevoelen. Eerst veel, veel later kwam hij te weten, dat in 1889 een nieuwe bepaling in de Fransche wet was opgenomen — n.l. deze:

Ieder kind, zoowel van Fransche als van buitenland-sche ouders, dat op Fransch grondgebied geboren werd, was daardoor Franschman, tenzij zijn ouders, voogd of het kind zelf later een schriftelijke verklaring van andere nationaliteit aflegden.

Er wordt verder gesnuffeld en het blijkt, dat Paoli Schwartz den heelen wereldoorlog heeft meegemaakt — aan den Duitschen kant.

Dat is verraad! Dat is misdaad! De grootste misdaad ter wereld!

Een half uur na deze ontdekking is het bevel tot inhechtenisneming uitgevaardigd. Gewoonlijk werkt het bezettingscommando langzaam, met bureaucratische zwaarwichtigheid — maar hier heet het aanpakken, vlug, vooral vlug — vóór de schurk kan ontkomen. Slechts weinige kilometers scheiden hem van het onbezette gebied. Hij moet gegrepen worden, aanstonds, nu!

Een officier en vier minderen, met bajonet op 't geweer, begeven zich onverwijd naar het huis Blumenstrasse 17. Vlug, anders is Paoli Schwartz gevlucht! Wie zoo'n misdaad op zijn geweten heeft, denkt natuurlijk aan niets anders dan aan de vlucht.

De korte, zenuwachtige stappen der Fransche infanteristen galmen door de leege straten van het kleine stadje Kehl.

Hij denkt echter aan geen vlucht, de gewezen Duitsche soldaat Alfons Paoli Schwartz. Hij heeft een zuiver geweten — hij heeft zijn plicht gedaan voor zijn vaderland, voor Deutschland. Hij denkt niet aan vluchten — hij heeft zich niet in veiligheid te brengen, want alles is volkomen in orde. Als dat niet zoo was, had hij al veel vroeger kunnen vluchten, vóór de troepen van Hirschauer kwamen — een uur, een half uur geleden nog!

Maar nu niet meer.

Nu rollen de dobbelsteenen van zijn jammerlot.

Nu begint zijn voorbeeldelooze, dertienjarige lijdensstocht.

Reeds naderen de vijf Franschen. Hun wapens schitteren in de winterzon. Zij marcheeren de Rheinstrasse door — gaan linksaf, naar de Markt. Achter de gordijnen en luiken staan angstige menschen. Waar gaan ze heen, die vreemde soldaten? Wien gaan ze nu weer halen?

Voor het perceel Blumenstrasse 17 blijven zij staan. Zij nemen de geweren van de schouders. Eén blijft er op post staan, op de onderste trede van het rood-zandsteenen stoepje. Een tweede betreft de wacht in het beneden-portaal. De officier klopt op de tweede verdieping aan de linksche deur, waar drie namen van bewoners op het briefje staan.

De twaalfjarige schooljongen Emil Schwartz, zoon van den onderwijzer Paoli Schwartz, doet open. De drie Franschen gaan naar binnen, en loopen door naar de keuken, waar een oude vrouw, de moeder van Schwartz, naast de kachel zit. Zijn vrouw had hij reeds vroeger verloren. Schwartz zelf komt nu uit de achterkamer, jas aan en hoed op, klaar om uit te gaan. Hij moet om twee uur weer les geven.

„Bent u Alfons Paoli Schwartz, geboren te Corte op Corsica?” vraagt de officier.

De aangesprokene antwoordt bevestigend.

„Dan moet u mee naar 't Hoofdkwartier!”

Er wordt geen woord van verklaring aan toegevoegd. De blanke bajonetten omschitteren den arrestant. Hij kan zijn oude moeder niet meer omhelzen, maar hij ziet, hoe zij schrikt, en hij roept haar toe:

„Natuurlijk een vergissing — ik ben zóó weer terug!”

Hij loopt de keuken door, en dan de voorkamer; in een kooi is een bonte papegaai aan 't turnen; hij blaast tegen de vreemde uniformen.

„Wees maar niet bang, Koko, de baas komt direct terug,” zoo brengt hij het schuwe dier tot kalmte. Dan loopt hij tusschen de geweren langs de kale kastanjeboomen van het marktplein. Zijn blik gaat langs den slanken toren van de oude kerk en langs het donkerrood geveerde belastingkantoor, waar het monument van Moeder Kinzig vóór staat, wittig van rijp. Hij ziet drie kinderen midden op de Markt een baantje afglijden, dan moet hij rechtsaf. Ze brengen hem door de stille Rheinstrasse, en dan door de Gewerbestrasse naar het kantongerecht, 't hoofdkwartier der Fransche bezetting te Kehl. Slechts enkele burgers kijken door de bevroren ruiten neer op de zes mannen, die voorbijgaan.

Achter hen loopt een kleine jongen. Hij huilt — misschien uit angst voor zijn vader, misschien van de kou.

Dat was den 18en Februari 1919.

III. „JE BENT EEN FRANSCHMAN!”

In een ruim vertrek van het kantongerecht zit de arrestant te wachten — te wachten — en zich te ergeren over die bespottelijke tijdverkwisting. Aan

den muur tegenover hem tikt een Schwarzwaldse klok. De ijzeren sparappels schommelen langzaam, het werk brengt wat leven in de schemerige stilte.

Stuk voor stuk gaan de minuten voorbij, en de onderwijzer Schwartz merkt op, dat het vrije kwartier voorbij is. Nu wachten ze al op hem, in de school. Wie weet wat die troep jongens uithaalt, zonder onderwijzer. 't Is te hopen, dat Ludwig, de oudste jongen, het commando op zich neemt en de orde handhaaft. Dat stom-vervelende tijdvermorsen! Hij zou wel op willen staan en gewoon wegloopen — naar zijn leerlingen, aan zijn vreedzamen arbeid gaan. . . . maar de soldaat, die bij de deur tegen den muur staat te hangen, het geladen geweer met bajonet tusschen de knieën, terwijl zijn bruine vingers een sigaret draaien, die vreemde soldaat is een levend, duidelijk „neen”.

Eindelijk gaat de deur open, er komt een officier binnen, gevolgd door een klerk in uniform. Hij gaat zitten. De schildwacht wordt weggestuurd, en nu de omgeving zooveel vreedzamer is, spreekt de man met de goudgalons heel vriendelijk. Hij houdt traag-elegant zijn sigaret vast. Het spijt hem ontzettend, zoo zegt hij, dat hij den hooggeachten heer Schwartz zoo lang heeft moeten ophouden, maar hij moest helaas eerst even met Straatsburg telephoneeren, en hij kon niet zoo gauw verbinding krijgen. Maar nu schoten ze op, nog een enkele onnoozele formaliteit, en meneer Schwartz kon weer naar huis aan zijn werk gaan. Ze moesten alleen een paar dingetjes vragen, het commando op de vesting; dat zou meneer Schwartz wel niet kwalijk nemen. . . .

De officier staat op. Zijn adjudant doet de deur open. Beleefd laten zij den Duitscher voorgaan. In de vestibule, bijna op den drempel, staan weer vier soldaten. Hun lange bajonetten schitteren in het licht der electrische lampen. De klok aan den muur maakt een schrapend geluid, en geeft snel, met een zingend geluid, drie zwakke dunne slagen, door een klein houten vogeltje nagebauwd.

Op datzelfde oogenblik kwam een schoolmeisje, door den oudsten jongen gestuurd, in het huis Blumenstrasse 17, om te informeren, waar de onderwijzer blijft. Grootmoeder Schwartz zit bij de kachel; verbaasd kijkt zij op.

„Hé, is mijn zoon er nog niet? Dan zal hij onderwijzel wel gekomen zijn. De Franschen zijn hem komen halen, maar hij zou direct terugkomen. Hij is er misschien nu al. . . .”

Vóór het kantongerecht staat een Fransche militaire auto. De vriendelijke officier stapt in, en verzoekt Schwartz, eveneens plaats te nemen. Het lijkt

Het centrum van Straatsburg, in den Elzas, met de beroemde Kathedraal in het midden op den achtergrond.

wel, of zij voor hun plezier gaan toeren. Alleen de breede blauwe ruggen van de soldaten, die op de twee voorste klapstoeltjes gaan zitten, storen dien vreedzamen indruk. Die twee zitten daar strak en roerloos, met het geweer tusschen de knieën — diep doordrongen van het gewicht der opdracht, waartoe men hen heeft uitverkoren.

De auto rolt het station voorbij, en dan de brug op. De arrestant Alfons Paoli Schwartz kijkt om, door het achterruitje van den snel voortjagenden auto. Hij ziet Kehl, in den glans der ondergaande, moede winterzon. Torens en daken verschermeren blauwachtig in den nevel. Dan opeens onttrekt een boecht alles aan zijn blik — de stad Kehl, die hem een tehuis geworden is, de torens en daken, den wildbegroeiden Rijnover, het station van roode zandsteen en de brug. Alfons Paoli Schwartz zal zijn vaderland eerst over dertien jaar, twee maanden en negen dagen terugzien.

Op het bureau der vesting Straatsburg wordt Schwartz voor een kapitein geleid. De beleefde officier is verdwenen — waarschijnlijk met den auto terug naar Kehl. Hij heeft zijn plicht gedaan, zijn slachtoffer afgeleverd. Een mensch hoeft toch niet alles even grof te doen?

De kapitein echter, die Schwartz ontvangt, schijnt geen zin te hebben in een minzaam gesprek. Hij gaat voor den arrestant staan, de armen gekruist over de borst van zijn uniform — alleen het bloedroode Legioen van Eer komt nog boven een mouw uit; hij spant zich in, om zijn kalmte te bewaren — dat is hem aan te zien; en dan begint hij te schreeuwen, heel zijn felle woede schreeuwt hij den Duitscher in 't gezicht, zoo luid, dat de soldaten in de vestibule er van staan te krimpen.

„Je bent een dienstweigeraar, een achterblijver, een deserteur! Je hebt nog erger gedaan, je hebt tegen Frankrijk, tegen je eigen vaderland de wapens gedragen! Stil, spreek me niet tegen, zwijg! Je krijgt nog gelegenheid genoeg, om te spreken. In ieder geval blijf je hier, tot alles onderzocht is. Schildwacht, breng dien man weg, naar de cel!”

Het klinkt vreemd, het klinkt bijna ongelooflijk. Schwartz moet even (inwendig) glimlachen bij die woorden. Hebben ze hem dáárom gevangen genomen? Wat 'n malligheid! Morgen praten ze wel anders. Ja, 't zal wel geen prettige nacht worden, misschien is 't koud in die cel, maar morgen, als ze hem verhooren, zullen de Franschen zich zelf schamen over hun voorbarigheid. Met duizend excuses zullen ze hem terugbrengen, de brug weer over. Zoo'n onzin!

De gewezen Deutsche soldaat Schwartz lacht nog altijd in zijn vuistje, als hij in de donkere, ijskoude cel zit. Hij verlangt naar den volgenden dag, die het geval volkomen zal ophelderen, want veilig draagt hij in zijn binnenzak zijn Deutsche militaire papieren, het zakboekje en den pas.

Hij een Franschman? Wat 'n idee! Ja, hij is op Corsica geboren — toevallig, omdat zijn ouders daar tijdelijk vertoefden. Zijn heele jeugd heeft hij doorgebracht in Molsheim in den Elzas, aan den rand der schoone Vogesen. Het breede, gemoedelijke Elzasser-Duitsch is zijn moedertaal, en te Straatsburg, in 't Deutsche Straatsburg, heeft hij gestudeerd. In zijn twintigste levensjaar moest hij zich, als Elzasser, aangeven voor den dienst in het Deutsche leger, en dat heeft hij in 1906 gedaan. Hij werd toen niet opgeroepen, maar toen in Augustus 1914 de oorlog uitbrak, nam hij onmiddellijk dienst als vrijwilliger. Hij kreeg eerst bureau-dienst, werd toen bij verschillende korpsen geplaatst, en kwam eindelijk bij de veld-politie, waar zijn handigheid en talenkennis hem goede diensten bewezen. Na den wapenstilstand ging hij met het Deutsche leger terug over den Rijn, want sinds 1909 woonde hij met zijn moeder en zijn zoontje in Kehl. Bij de demobilisatie kreeg hij zijn papieren, en hij vatte zijn vreedzame werk weer op.

Was er iets in dien lijnrechten levensloop, dat een arrestatie wettigde? Al is de haat tusschen de volkeren, de onverzoonlijkheid nog zoo groot — ook in Frankrijk zijn er rechters! Ook daar zijn er mannen, die weten, wat plichtsbetrachting is, die een ridderlijk respect hebben ook voor den tegenstander, die zonder vrees of blaam zijn vaderland verdedigde.

Ook Franschen zijn gewone menschen. Ook Fransche rechters willen Recht. Hierop vertrouwt Alfons Paoli Schwartz en zijn moed blijft ongeschokt. Zonder vrees voor den morgen, die hem eer en vrijheid terug zal geven, strekt hij zich uit op de harde brits en weldra slaapt hij.

Het is een lange nacht, en een koude nacht, in die eenzame cel van de militaire gevangenis te Straatsburg. Meermalen moet de gevangene opstaan, om zijn verstijfde ledematen door beweging te verwarmen. Buiten de celdeur hoort hij een schildwacht langzaam heen en weer loopen. Menigmaal komt de geweerkolf van dien soldaat luid neer op den steenen vloer.

Dan komt traag de schemering, en daarna een koude, naargeestige dag, met lage sneeuwwolken in de lucht. Maar voor Schwartz is het een heerlijke dag — de dag der bevrijding!

IV. ER ZIJN RECHTERS IN PARIJS!

In den loop van den morgen wordt Schwartz uit zijn cel gehaald, en bij den bijterigen kapitein gebracht. Knorrig zit de officier achter zijn schrijftafel, en naast hem zit een klerk, die de vragen en antwoorden moet aantekenen.

„Niets aan te doen — u bent Franschman, meneer Schwartz, en u hebt als Franschman met de Duitschers meegevochten! Als ik u was, zou ik van schaamte door den grond zinken!”

De Duitscher gaat wat rechter staan.

„Pardon — ik ben wel op Corsica geboren, maar mijn ouders waren Duitschers, en ik heb...”

„De krijgsraad in Parijs zal u wel duidelijk maken, wat u bent, waarde heer. Volgens de Fransche wet bent u Franschman, precies als ieder ander, die 't geluk en de hoogte eer geniet, onder een Franschen hemel geboren te worden. Uw vader is trouwens in Parijs geboren — dus...! Maar 't komt er niemendal op aan, welke nationaliteit uw ouders hadden, toen u geboren werd. Dat zullen ze u wel gauw duidelijk maken... en ze zullen u óók aan 't verstand brengen, wat 't zeggen wil, de wapens op te nemen tegen zijn eigen vaderland.”

De arrestant voelt een wilden toorn in zich opkomen. Hij zou op den officier toe willen springen en hem toe willen schreeuwen: „Man, ik ben Duitscher — Duitscher, hoor je! Ik heb met jullie klikke niets te maken, en ik wil er niets mee te maken hebben ook!” Zulk een aandrifft voelt hij, maar hij beheerscht zich — kalmte is tegenover die knorrige opwinding zijn beste wapen. Zijn stem klinkt overtuigend en vast:

„De nationaliteit van mijn vader staat boven allen twijfel vast. Hij is in Parijs geboren, uit Elzasser ouders. Zijn vader was later ambtenaar in Metz, en ook na 1871 heeft hij dien post behouden, tot aan zijn dood; mijn grootmoeder had later pensioen, precies als alle Deutsche weduwen van beambten. Mijn vader kreeg in 1873 de Deutsche reddingsmedaille, omdat hij twee kinderen onder het ijs van de Moezel vandaan had gehaald. Twee jaar later heeft hij in Königsberg gediend, en toen is hij getrouwd met mijn moeder, een echte Elzasserin, die na den vrede van Frankfurt zonder twijfel een Deutsche was. Onze heele familie zijn Duitschers. Mijn vader ligt in Kehl begraven. Waarom zou ik dan een Franschman zijn?”

De kapitein doet ijsig, afwijzend:

„Ik ben niet van plan, er met u over te redeneeren. U bent Franschman — dat zullen ze u wel bewijzen. Uw familie-historie interesseert me geen snars, en voor uw misdaad zult u zich in Parijs moeten verantwoorden. Breng den man weg!”

Op den laten avond van dien droeven dag wordt de gevangene Schwartz uit zijn cel gehaald en naar het Straatsburger station gevoerd. Hij wordt bewaakt door twee beambten in burger. Snel loopen ze het stationsplein over en de groote hall door. Het is bijna niet te zien, dat de middelste van de drie een dun stalen kettinkje aan den pols draagt.

Als gewone reizigers klimmen zij in een coupé van den nachtsneltrein naar Parijs — misschien slapen zij nu en dan een kwartiertje op de harde banken van de derde klasse — en vroeg in den morgen, nog vóór Parijs ontwaakt, bereiken zij de reuzenstad, waar den arrestant zeker recht zal wedervaren.

Schwartz ziet niets van de schoonheden der veelgeprezen lichtstad. Hij kijkt niet rechts of links — hij hoopt alleen maar dat zijn zaak spoedig afgehandeld zal zijn. Hij wil niets zien en niets hooren — hij wil alleen maar gauw naar zijn rechter — gauw!

Men brengt hem naar de militaire gevangenis. Vóór de zware poort achter hem gesloten wordt ziet hij even, in de nevelige verte van den kouden ochtend, den top van de obelisk. Nu weet hij, dat hij in de buurt is van de Place de la Concorde, waar eens de guillotine bloedig hoogtij vierde.

Enkele uren later haalt men den Duitscher uit zijn cel, en leidt hem door een paar straten — waar 't nu druk is — naar den rechter.

De gevangene verheugt zich. Nu moet zijn leed gauw geleden zijn. Eindelijk zal hij het Recht vinden, den rechten weg, waarvan de Fransche natie nooit een duimbreed af zal wijken, naar het heet. Gaat Frankrijk niet groot op den naam, „het geweten der wereld” te zijn?

Waar moet men dan rechtvaardigheid vinden, als het niet is bij de rechters in Parijs?

(Wordt voortgezet)

*Een prachtexemplaar,
waarvoor veel belang-
stelling bestaat.*

LOF EN BLAAM VAN DEN KERST-

Hoe grauwer de laatste Decembertagen, de beruchte „donkere dagen voor Kerstmis” zijn, des te meer verlangen wij naar de weldoende warmte, welke het Kerstfeest pleegt uit te stralen. En in dezen somberen tijd, ditmaal dubbel somber en tengevolge van de treurige omstandigheden, waarin de wereld verkeert en door het schaarsche licht, dat door deze dagen speelt, is het groen der Kerstboomen een ware verkwikking voor oog en hart.

Het opladen van Kerstboomen, die naar de stad worden vervoerd.

„Plunderaars” in de boomkwekerijen.

Jeugdige planters.

BOOM

Drie manieren om een Kerstboom naar huis te brengen.

zijn dennenwoud laat staan. Van het dennenbosch naar de huiskamer is een lange tocht, en onderweg verliest de slanke den veel van zijn ongerepte schoonheid. En dat de mensch dit schijnt te beseffen, blijkt wel uit het feit, dat hij 'n onversierden denneboom „kaal” vindt en tot geen prijs — want wie houdt er nu van uitgelachen te worden — in zijn vertrekken zal oprichten. Hij versiert zijn

boompje met snoeren en gekleurde ballen en wel in die mate, dat men geen flauw vermoeden meer heeft voor een natuurwonder te staan, maar eerder zal gelooven een stoomcarroussel voor zich te hebben. En tenslotte zet hij het raam nog open om „de benauwde lucht” te doen verdwijnen.

Maar laat ons niet te veel kwaad zeggen van den Kerstboom, want hij is voor vele menschen toch een onmisbaar meubel, zonder welke hij twee vrije dagen niet kan doorbrengen. Hij heeft nu eenmaal zoo'n boom gekocht en betaald en dus willen hij en zijn gezin er ook plezier van hebben.

Het koopen van een Kerstboom is een genoeglijk werk. Vooral op de bloemenmarkt waant men zich thans in het Gooi, inplaats van op het Singel. De lucht is er vervuld van zeer onstadsche geuren. Men kan er diverse manieren van koopen, loven en bieden zien en hooren, terwijl er ook menig verschil is in de wijze, waarop men zijn stukje woud mee naar huis sleept.

Er heerscht een kinderlijke opgewektheid en opgewondenheid op de Kerstboomenmarkt; want of men een halven gulden kan besteden of drie rijksdaalders, de koper ziet, terwijl hij quasi aan het uitzoeken is, geen denneboomen in diverse qualiteiten, maar alleen gelukkige kinderoogen, die meer zullen stralen dan alle lichtjes samen.

Ook in ons land krijgt de Kerstboom meer en meer burgerrecht, al zal hij, hoe mooi versierd ook, ons vaderlandsch St. Nicolaasfeest toch nooit in discrediet kunnen brengen.

Straks zullen dan ook weer door de ramen van talloze huizen zijn vroolijke lichtjes schijnen, en de eenzame voorbijganger zal den van zilver en gouddraad flonkerenden den in de kamer kunnen zien prijken, als een symbool van gezelligheid en vrede. De kinderen zullen er mooie en vrome liedjes bij zingen en de ouderen zullen speciaal letten op het brandgevaar. Ja, van buitenaf ziet zoo'n Kerstboom er poëtisch genoeg uit, maar vraag soms niet welke hevige familieruzies aan zijn uiteindelijke plaatsing zijn voorafgegaan. De Kerstboom is eigenlijk op z'n mooist als men hem in

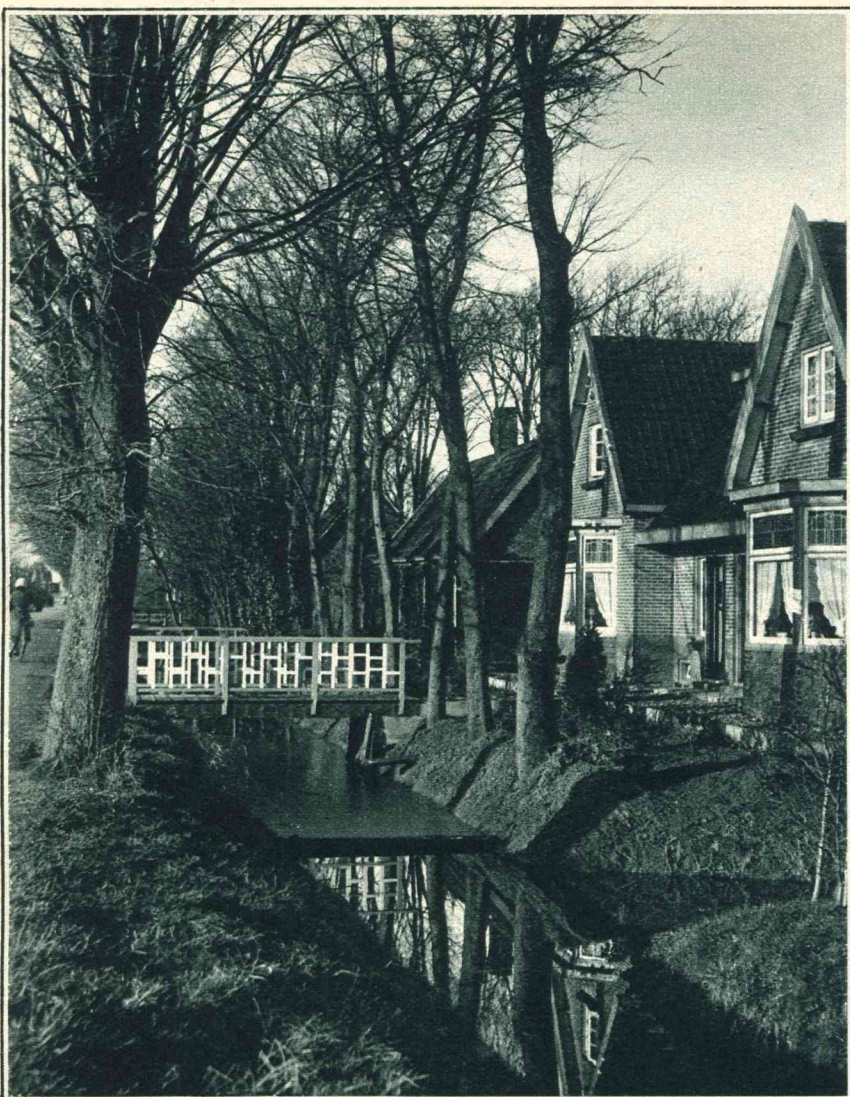

„Haar” boom.

Een Kiekie van de Kerstboomenmarkt te Amsterdam.

FOTO'S UIT ONS GEBIED

Achter de sluizen
te Spaarndam

Een aardig hoekje in het dorpje Schagerbrug.

Gezicht op de groote kerk te Schagen.

5 golden
minutes
every
night

„Iederen avond vijf kostbare minuten”

Niet meer dan vijf minuten verzorging met *Pond's Cold Cream*, iederen avond voor het ter ruste gaan, is noodig om Uw huid tot een van Uw schoonheden te maken. De fijne oliën van deze cream zuiveren de poriën, vernieuwen het weefsel en houden de huid zacht en soepel, jong en frisch.

Dat geeft charme! Wanneer U dan nog overdag *Pond's Vanishing Cream* gebruikt, dan hebt U alles gedaan wat noodzakelijk is ter bescherming van Uw teint. *Pond's Vanishing Cream* geeft U een bekoorlijke, matte teint en vormt bovendien een goede basis voor poeder. Zóó heeft de Moderne Vrouw iederen dag haar „beau jour”. Zoo wordt haar teint één van haar schoonheden!

POND'S

COLD- EN VANISHING CREAM

Pond's Cold-enVanishing Cream
in tuben VANAF 40 CENT

124

I. Masseer Pond's Cold Cream over het gezicht, hals, handen en armen.

II. Laat de cream er 3 minuten op zitten.

III/IV. De fijne oliën dringen dan diep in de poriën.

V. Veegt daarna de overvloedige cream met een zacht doekje af.

MONSTERS van beide Creams ontvangt U na inzending van 10 cent porto aan POND'S EXTRACT Co., Afd.1612. Amsterdam.

NAAM

ADRES

Adverteeren doet verkoopen

BREUKLIJDERS

Dit is C. H. SCHOLTE, die, na 22 jaar breuklijder te zijn geweest, zichzelf enduizenden anderen van breuklijden bevrijdde door zijn nieuwe uitvinding van het PATENT LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt kosteloos om het boek met afbeeldingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE

Aert v. Nesstr. 105a - Rotterdam

Waarschuwing. Laat U niets anders opdringen, want even goed of beter bestaat er niet!

VAN RIJN'S Utrecht De Beste MOSTERD

DOOR 'T GEBRUIK VAN

NIVA TANDPASTA

STEUNT GIJ

5 Nederlandsche Industrieën, door de voorn. grondstoffen en de verpakking ook

zijn.

Helpt dus

mede, de ma-
laise in EIGEN LAND
te bestrijden.

Groote Tuben 75 cts.

Kleine Tuben 25 cts.

Dr. H. NANNING's

Pharm. Chem. Fabr. N.V., Den Haag.

NEDERLANDSCH FABRIKAAT

„4711”
... dat heb ik bedacht ...

Ja, „4711” past voor iedereen: Vader, Moeder, Tante, Oom, Zusjes en Broertjes. Allen houden er van! De edele en echte „4711” Eau de Cologne is heerlijk sterk, verfrist kostelijk en verkwikt iedereen door haar opwekkenden geur.

No. 4711 Eau de Cologne

„4711” Eau de Cologne-Zeep, per stuk 35 cent

Kleine oorzaken..

U gaat er dagelijks mee om en snijdt zich voor U er erg in heeft.

Dan is het echter zaak de wond snel en hygiënisch af te sluiten en wel dusdanig dat U in Uw bewegingen niet belemmerd wordt en het verband dus geen hinder geeft.

Het beste kunt U dan het snelverband *Hansaplast* „elastisch” gebruiken. Door de elastische spanning in het weefsel, wordt het gaaskussentje stevig aangedrukt en de wond rondom goed afgesloten.

Reeds vanaf 15 cts. verkrijgbaar in apotheek of drogisterij.

Beiersdorf N. V., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Hansaplast elastisch

Het ideale snelverband.

DE KERSTSPRO

KERSTSPROKE

VROUWENLEVEN

SCHOTSCHES RUITEN EN ANDERE GARNEERINGEN

Geruite stoffen zijn weer in de mode — ruiten, klein en groot, voor heele japonnen en kinderjurken, maar vooral ook voor garneringen. En dit plaatste nu doet ons weer 'n middel aan de hand niet alleen voor de garnering van iets nieuws, maar vooral voor het renoveeren en opfleuren van oude toiletten.

Zoo'n garneringsruit kan op alle mogelijke manieren worden aangewend, waarvan wel de

geruite pofmouwtjes op 'n lange nauwsluitende effen mouw is bijzonder aardig. Hierbij sluit zich dan aan de een of andere halsgarneering en misschien nog 'n ceintuur van geruite stof, ofwel een van beide.

Ook 'n zeer bescheiden ruitgarneering, een als 't ware losjes omgestrikte Schotsche rand, bijvoorbeeld, ter hoogte van den elleboog bij 'n effen mouw, waarbij zich dan aansluit 'n geruit randje hier of daar in de garnering van de taille, zal al dadelijk 'n geheel ander en meer modieus cachet geven aan 'n japon.

En 'n geruite blouse op 'n effen rok vormt 'n zeer elegant geheel met 'n kort bontjasje.

Bij geruite japonnen — hetzij de ruit groot is of klein — vormt steeds de wijze waarop de ruit verwerkt wordt een deel van de garnering. Een voorbeeld daarvan was de afbeelding van de geruite japon uit ons vorig nummer, terwijl ook die van deze week ons in die richting iets kan leeren. Voor voor- en achterbaan van deze japon is de kleine ruit recht genomen, bij de zijbanen loopt de ruit schuin. De taille sluit zich hierbij aan. Bij de voorpanden, waaraan de pofmouwtjes zijn aangeknip, loopt de ruit recht, bij de apart ingezette zijstukken is de ruit schuin als bij de zijbanen van den rok.

Dit fraaie, eenvoudig aandoende model werd ontworpen in zwart met wit fluweel, door Francis.

Découpé's vormen ook bij effen japonnen een zeer gewilde garnering. Ze zijn

Toilet van zwart marocain met inzetsels in rood en wit als garnering.

eenvoudigste is: de losjes omgeknoopte geruite sjaal van zijde of marocain op effen jurken. Draagt men zoo'n sjaal bij 'n mantel, dan verkrijgt men al dadelijk een geheel wanneer men van hetzelfde materiaal een kleine garnering aanbrengt op het erbij gedragen hoedje. Die garnering kan ook bestaan uit een geheel hoedenrandje, terwijl 'n geheel hoedje of 'n eenvoudig mutsje van dezelfde geruite stof zeer zeker up to date is.

Voor eenvoudige wollen jurken vindt men 'n prachtige garnering in geruit fluweel of geruite tafzijde, niet alleen voor de gewone halsgarneering en manchetten, maar ook in den vorm van pofmouwtjes bijvoorbeeld. Het effect van zoo'n paar

Namiddagjapon van zwart met wit fluweel.

soms zeer bewerkelijk en geaccentueerd door open gewerkte randen, terwijl ook soms 'n aardig effect wordt verkregen door 'n doorgeregen wollen draad in afstekende kleur.

Afstekende kleuren dienen ook als garnering van de tweede hierbij afgebeelde namiddagjapon, een Parijsch model van Suceber. Dit toilet van zwart crêpe marocain met zijn eenvoudige lijnen heeft 'n levendige garnering van witte en roode inzetsels voor halsafsluiting en mouwgarneering.

Ons derde model, uitgevoerd in oud-roode wollen stof, heeft 'n heel aparte garnering van wit linnen applicaties op zalmkleurige mousseline de soie.

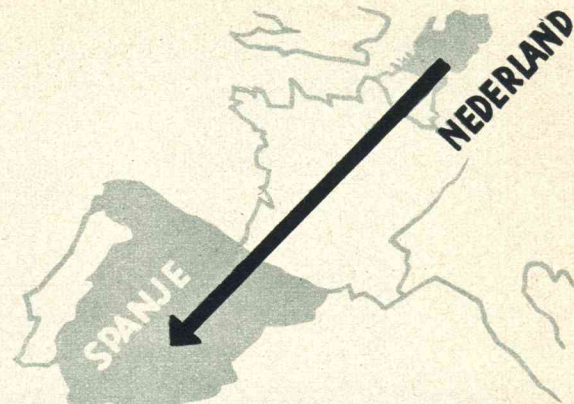
Kleine bolero's, soms met lange mouwen, soms met pofmouwtjes of kleine schouder vleugeltjes zijn 'n uitstekend middel om de een of andere japon weer eens 'n ander aanzien te geven. Zoo'n bolero met bijbehorenden rok vormt met een zijden blouse een coquet geheel, terwijl een korte bolero van fluweel of zijde als garnering dienen kan voor 'n eenvoudige wollen japon.

Tot garnering dienen ook de moderne handschoenen van zeer soepel leer, dat zich als stof laat verwerken. Deze handschoenen welke bijna tot aan den elleboog reiken, hebben fraai gegarneerde manchetten — kleine plooitjes bijv. in zigzaglijnen genaaid over de geheele oppervlakte, ofwel 'n rij tamelijk groote zilveren knopen.

PAULA DEROSE.

De oud-roode wollen stof van deze japon heeft als garnering applicaties van wit linnen op zalmkleurige mousseline de soie.

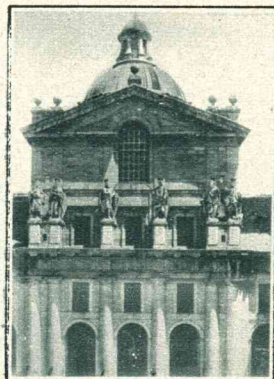
3 weken in Spanje voor fl. 112

S. Sebastian

Valencia

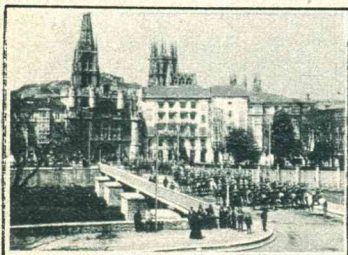
Madrid

Granada

Cordoba

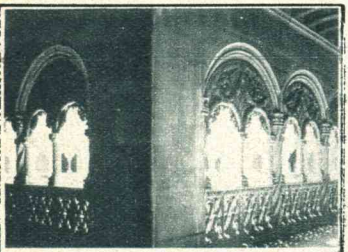
Burgos

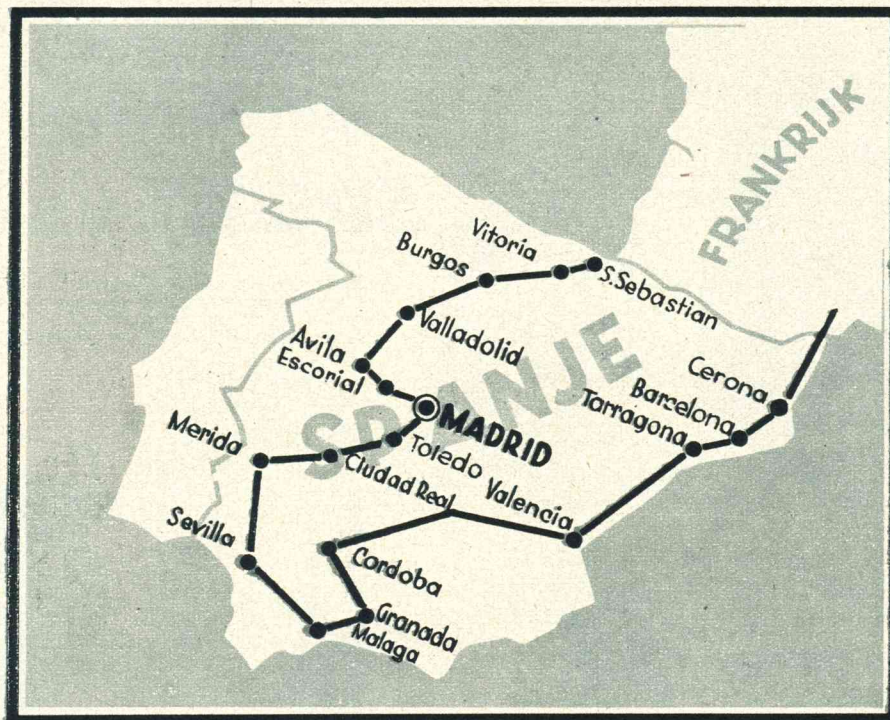
Avila

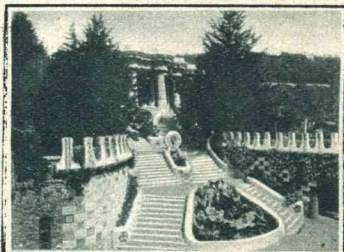
Malaga

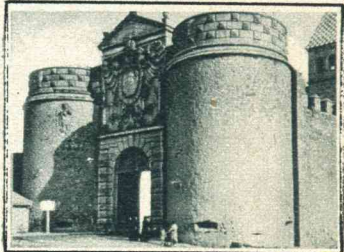
Valladolid

Merida

Barcelona

Toledo

Sevilla

SEVILLA

Wereldberoemd om de Andalusische pracht.

CORDOBA

Oude residentie der Arabische vorsten

GRANADA

Schatkamer van kunst en natuur

MALAGA

Heerlijk klimaat

SAN SEBASTIAN

Cosmopolitisch en gezellig

BURGOS

VALLADOLID

AVILA

ESCORIAL

TOLEDO

Legendarische omgeving en onvergelykelijke monumenten

MADRID

Groote stad van bijzondere aantrekkelijkheid

VALENCIA

Sinaasappel- en palmentuinen

TARRAGONA

EN MERIDA

Prachtige Romeinsche monumenten

BARCELONA

De Koningin der Middellandsche Zee

Prijs van het spoorbiljet voor dezen geheelen tocht
(Tarief G.V. 7, Spoorgids):

1e klas: ongeveer	f 63.-	(308.80 pesetas)
2e klas: "	47.-	(231.40 ")
3e klas: "	31.-	(151.65 ")

Prijs voor volledig pension (twee degelijke en overvloedige maaltijden met ontbijt) vanaf f 2.50 = 12 pesetas (zindelijk en comfortabel logies) tot f 6.10 = 30 pesetas (eerste klas hotels). De prijzen van de groote hotels in de belangrijke plaatsen komen overeen met die van dergelijke hotels in andere landen van Europa.

Kostelooze en uitvoerige inlichtingen bij het

Nationaal Bureau voor Toerisme, 2 Medinaceli 2, Madrid, en alle Nederlandsche Reisbureaux

De wedstrijd Gooi—D. H. C. te Hilversum. Spelkier uit dezen forschen kamp. Doelman Cohen van 't Gooi geeft „niet thuis“.

geweest. Wel niet om een overwinning, doch het gelijke spel tegen Z.F.C. in Zaandam is een prestatie, welke met eere kan worden genoemd. De zebra's staan weliswaar nog onder aan de ranglijst, doch hopeloos is hun positie nog lang niet. Als het nieuwe jaar straks met een paar overwinningen wordt ingezet, zijn de Blauw-Witters waarschijnlijk spoedig buiten gevaar.

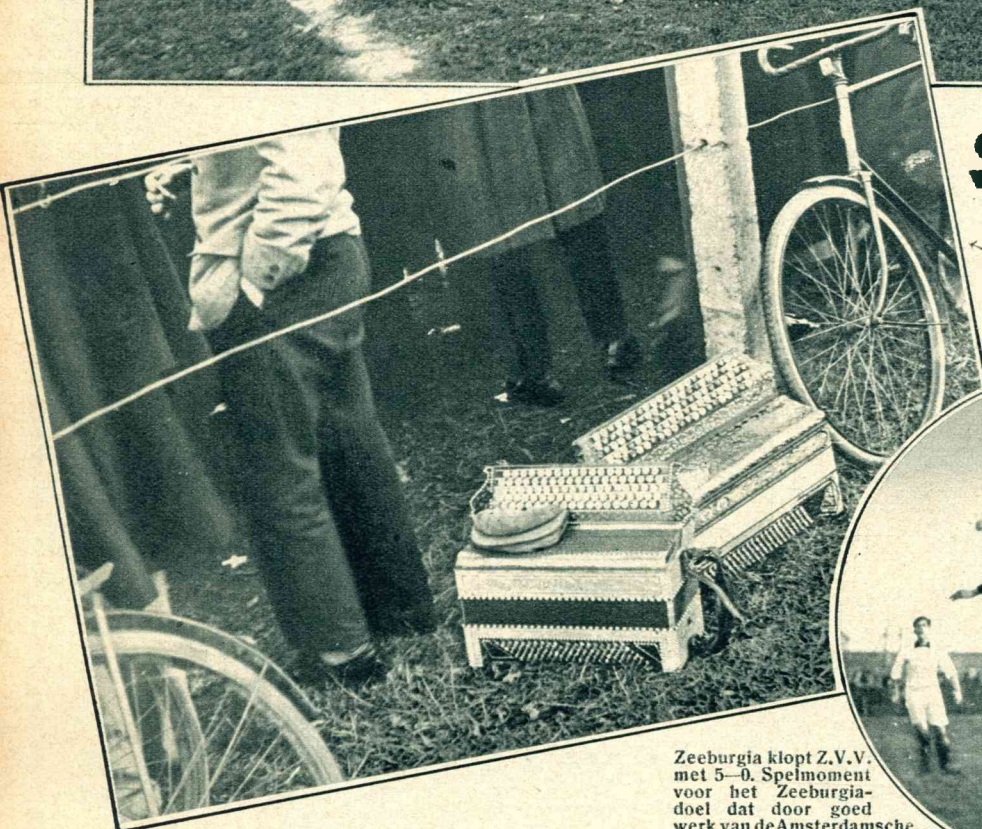
Door een fiksche overwinning op Z.V.V. heeft Zeeburgia zijn kampioenskans behouden. V.V.A. en D.E.C. kampen hier met den moederwanhoop om aan het degradatiegevaar te ontkomen. Zondag won D.E.C. met 4—3 van de V.V.A.'ers, die nu een achterstand van 2 punten op hun stadgenooten hebben en zelfs 5 op H.R.C.

In de andere afdeeling houden D.W.S. en H.F.C. hun nek aan nek-race. Op tweeden Kerstdag zullen beide rivalen elkaar in Haarlem treffen. De winnaar van deze match komt er... waarschijnlijk.

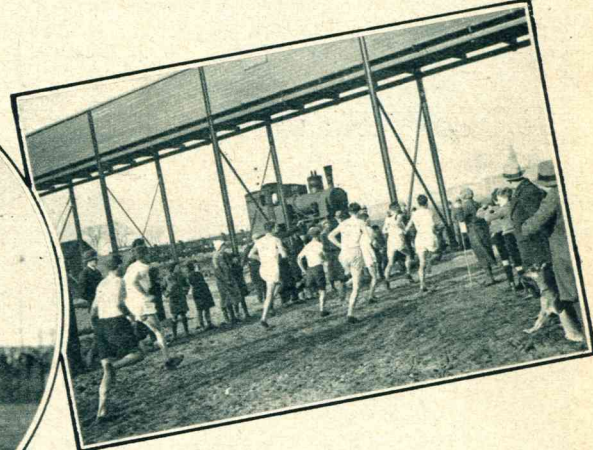
Intusschen is H.F.C. Zondag weer een lastige klip omzeild, door in Bloemendaal van de club van dien naam te winnen. Eigenaardig dat zelfs de H.F.C.-getrouwen zich elke week afvragen of er aan de overwinningenreeks van hun club niet een einde

SPORT VAN ZONDAG

Achter de vuurlijn. Een stilleven, zooals er tegenwoordig wel meer op onze voetbalvelden waarneembaar zullen zijn. De virtuozen genieten nu zelf. Straks, als de rust aanbreekt, komt er weer „Betrieb“. Zelfs de pet met klein geld schijnen de muzikanten vergeten te zijn. Het kiekje is genomen tijdens den wedstrijd Bloemendaal—H. F. C. op Zondag j.l.

Zeeburgia klopt Z.V.V. met 5—0. Spelmoment voor het Zeeburgia-doel dat door goed werk van de Amsterdamsche verdediging ongerept bleef.

Zondag j.l. organiseerde de A. V. A. C. eenige nationale veldlopen. Bovenstaand kiekje is genomen even na den start der A. en B. klasse (5 K.M.)

De wedstrijd tusschen Ajax en V.U.C. in De Meer is met behoorlijk verschil door de Amsterdammers gewonnen. In Den Haag werd het destijds 6—2 voor Ajax, thans 6—3. Een merkwaardige gelijkenis met een even merkwaardig aantal goals. V.U.C. viel niet tegen. Zelfs kan men gevoeglijk zeggen, dat het verschil in goals onverwacht groot is geworden, daar V.U.C. zich geruimen tijd met een 4—3-achterstand wist te handhaven.

Stormvogels won eveneens en Sparta ook al, zoodat het verschil tusschen de drie ploegen, waarvan er één in elk geval kampioen zal worden, ongewijzigd is gebleven.

In IJmuiden gaat het niet zoo hard meer. De Vogels hebben pech, daar zij hun besten voorspeler door ziekte voorloopig zullen moeten missen. Ajax of wellicht Sparta profiteert daar misschien nog van. 't Is voor de Vogels wel een beetje zuur, doch daar kunnen de concurrenten moeilijk rekening mee houden.

Blauw Wit is zoowaar weer een puntje rijker. De zebra's hebben dit seizoen wel geweldige pech, doch ditmaal is er voor de aanhangers van de Stadionclub toch weer eens echt reden tot juichen

Ajax wint met 6—3 van V. U. C. Een gevaarlijk oogenblik voor de Hagenaars. Volkers krijgt den bal vrij voor het V.U.C.-doel.

Zondag klopte Amsterdam achter 't Stadion H.D.M. met 3-0. Spelmoment, waaruit Amsterdam zich een doelpunt wist te verschaffen.

zal komen. Thans kan men echter zoo zachtjes-aan toch wel het noodige vertrouwen in de oud eerste klassers gaan stellen. Bloemendaal is op zijn eigen kleine terrein niet makkelijk. Dat weet D.W.S. trouwens nog wel van vroeger.

De Poldermensen vonden Baarn taaier dan over 't algemeen werd verondersteld. Toch won D.W.S. met 3-0. A.F.C. kwam hier niet in actie. Bij het bezien van den competitie-stand komen wij tot de ontdekking dat de A.F.C.'ers ook nog in moeilijkheden kunnen geraken. Ook hier zal het nieuwe jaar straks met eenige overwinningen moeten worden ingezet.

Een goede overwinning van H.F.C. op Bloemendaal. De oude klassers klopten Zondag Bloemendaal op eigen terrein met 4-2. Moment tijdens een hoekschop op het Bloemendaal-doel.

Droge ski-les te Overveen. Voor de ski-liefhebbers bestaat er in de duinen bij Overveen gelegenheid zich „droog” te oefenen. Natuurlijk gaat 't een beetje primitief. Deze jongedame, die straks in de gladde sneeuw komt, heeft voorloopig aan het mulle zand nog meer dan genoeg.

De Nederlandsche turnkampioenschappen te Leeuwarden op Zondag j.l. Van l.n.r. J. v. d. Linden (D.O.S. A'dam) 2de, midden F. Wedel (S.S.S. Den Haag) de nieuwe kampioen en J. v. Genderen (Hollandia Vlaardingen) 3de.

COPY VOOR KERSTMIS

Je weet dus nu wel wat ik bedoel, Jack," besloot mr. Bancroft, de directeur van „The Morning", zijn instructies. „Een kort artikel voor het ochtendblad, een kolom is voldoende. Geen novelle, geen fantasie, maar iets uit het leven." „Alright, mr. Bancroft," antwoordde de reporter en met 'n vluchtigen groet verliet hij het vertrek.

Londen ging schuil in een dichten, vuilen mist. De weinige voetgangers gingen tastend hun weg en zochten de nevelachtige lichtvlekken van de straatlantaarns op, om zich te oriënteren. Jack Hamilton zocht al een uur lang naar impressies voor zijn Kerstverhaal. De mist had het jachtige en gezellige leven op straat op de vlucht gejaagd, de winkelstraten lagen verlaten en zelfs geen mistletoeverkoopster liet zich zien of hooren. Londen-in-den-mist was zoo geheel gespeend van de stemmige Kerstvreugde, dat Jack begon te vreezen, dat hij zijn fantasie te hulp zou moeten roepen, om den lezers van „The Morning" een creatie naar-het-leven op te kunnen disschen bij het ontbijt.

Van den hoek van Goose Street klonk hem gezang tegemoet. De begeleiding van een harmonium deed hem vermoeden, dat zich een zangkoor van het Heilsleger deed hooren en na kort beraad besloot hij zich bij hen te voegen. Op den hoek vond Jack een heterogeen gezelschap verzameld. Een tiental Heilssoldaten zongen de vredesboodschap van Bethlehems velden en langs de huizen werd gecollecteerd voor een maaltijd en logies voor daklozen. Een aantal haveloos gekleede mannen en eenige verslonste vrouwen vergezelden het koor.

Een der Heilsofficieren hield een toespraak. Jack ving er slechts brokstukken van op, zijn grootste aandacht ging uit naar de gerafelden om hem heen.

„Vrede.... Het woord ligt in den mond der menschheid bestorven en toch is de Engel des Vredes meer dan ooit van ons vervreemd.... Iedereen spreekt over den vrede, want dat dient slechts om de aandacht van den oorlog af te leiden.... In het hart van de menschheid leeft niet de wil om den vrede te bewaren, maar daarin barnen de hartstochten waaruit opnieuw de broedermoord zal voortkomen.... Het is nog pas veertien jaar geleden, dat de wereld wakker werd uit haar droomen van bloed en verdelging. En toch gaan er nu reeds weer stemmen op, die den broedermoord openlijk verheerlijken en hem zelfs noodzakelijk noemen.

Heeft een geleerde niet een dezer dagen gezegd, dat de heldendood niet alleen een verheven ethische beteekenis had, maar ook 'n economische noodzakelijkheid was?..... Broeders, zij die belang hebben bij den oorlog, spreken van heldenoffers en houden zichzelf buiten alle gevaar. Hier staat zoo'n heldenoffer. Vijftien jaar geleden verloor

door John D. Claverten

hij in den nacht van Kerstmis, het Vredesfeest bij uitnemendheid, twee armen en een been...."

De spreker wees op een man, die in de buitenste rij der toeschouwers stond. Jack kon hem niet zien en daarom maakte hij zich voorzichtig uit de omstanders los. Hij voelde dat die man hem iets vertellen kon, waarmee hij zijn voordeel kon doen voor zijn Kerstmis-bijdrage en hij zocht net zoolang, totdat hij den invalide gevonden had.

Terwijl de officier van het Heilsleger voortging met zijn speech, legde Jack zijn hand op den schouder van den onbekende. De man keerde zich om en keek hem vragend aan.

„Vriend, ik zou je graag even willen spreken, heb je lust een kop koffie met me te gaan drinken?" vroeg de reporter.

„Waarover wilt u me spreken?" informeerde de invalide verwonderd.

De man sprak vrij beschaafd en in zijn uiterlijk had hij niets van een pauper.

„Ik ben van de krant, ik zou u iets willen vragen over dien Kerstnacht van vijftien jaar geleden," antwoordde Jack Hamilton.

De ander schudde onwillig het hoofd. „Het spijt me, maar ik kan nu niet meegaan, sir. Er wordt voor ons gecollecteerd en straks krijg ik een avondmaal en een bed. Als ik heenga...."

„k Zal u een half pond als vergoeding geven," viel de reporter hem glimlachend in de rede.

„Dan ben ik uw man," sprak de invalide verheugd. Hij fluisterde een der Heilssoldaten iets in het oor en volgde den reporter naar een klein kofiehuis. Jack bestelde een warm souper, waarop de invalide hongerig aanviel. Eerst toen hij verzadigd was, keek de reporter van zijn avondblad op.

„Heeft het u gesmaakt?" informeerde hij glimlachend.

„Uitstekend, sir, dank u. Het is langen tijd geleden, dat ik van een goed verzorgd maal genoot," antwoordde de man. Zij spraken eenigen tijd over de onderwerpen van den dag en onmerkbaar leidde Jack Hamilton het gesprek in de gewenschte richting.

„Well, sir, het is waar, ik ben u een verhaal verschuldigd," viel de invalide zichzelf plotseling in de rede. Hij wierp een somberen blik op zijn kunstarmen en verzonk een oogenblik in gepeins. Jack keek van zijn vermagerd en lijdend gelaat naar de versleten, maar zindelijke kleding en wachtte met een mengeling van medelijden en nieuwsgierigheid op stof voor zijn artikel.

„Mijn naam is Higgins, Edward Higgins, sir," begon de invalide. „Ik ben in Londen geboren en van beroep ben ik bouwkundig teekenaar. In 1914, voor den oorlog, ben ik getrouwd, mijn vrouw is in 1925 gestorven en kinderen heb ik ook niet meer. Het eene overleed een jaar voor mijn vrouw stierf, het andere in 1927...."

Higgins' sombere stem sloeg even over en met afgewenden blik kuchte hij iets hinderlijks uit zijn keel weg.

„Wat ik vertellen zal, gebeurde in 1917," ging hij voort. „Bij het uitbreken van den oorlog was ik opgeroepen en eenmaal in Europa, had ik weldra den rang van sergeant. In December 1917 lag mijn regiment aan het front en op den dag voor Kerstmis werden wij aangewezen om de loopgraven in onzen sector te bezetten. Sinds den vorigen dag werd er hevig gevochten. De Duitschers hadden tot viermaal toe getracht ons front door te breken, maar hun aanvallen waren keer op keer door onze troepen afgeslagen.

In den avond van den 24sten December heerschte er echter een betrekkelijke rust. De aanvallen waren gestaakt en slechts nu en dan deed het bombardement zich hooren. Onze gedachten dwaalden naar huis af en hoewel het gevaar loerde en onze

Spanje, het land waar de sinaas-appelen groeien. — Spaansche boerinnen bij het sorteeren van den sinaasappelenoogst.

borstweringen bezaaid lagen met dooden, verkeerden wij allen in een stemming die, als het niet zoo tragisch bespottelijk klonk, bijna gelukkig was te noemen.

Het liep tegen twaalf uur en plotseling werd het bombardement aan Duitsche zijde gestaakt. Tusschen de vijandelijke loopgraven en de onze lag een strook Niemandslaan van honderd meter en toen de kanonnen zwegen, drongen duidelijk het lachen en de stemmen van de overzijde tot ons door.

Overtuigd dat er geen gevaar te duchten was, hadden wij onze geweren in de schietgaten neergelegd en slechts een man hield achter den mitrailleur de wacht. We dronken port en klonken op den vrede, totdat op een gegeven oogenblik een onzer waarschuwend den vinger ophief.

Wij luisterden. Vanuit de Duitsche loopgraven klonk een krachtig gezang, dat ons allemaal even ontroerde. Het was het oude liedje: „Stille nacht, heilige nacht”. We keken elkander eens aan en begrepen. Ook aan de overzijde dacht men niet aan vechten, stilzwijgend spoorden zij ons aan, den Kerstnacht niet te ontheiligen en in vrede en liefde aan onze gezinnen te denken.

Sommigen onzer neurieden met de melodie mee, een durf-al keek met een steelschen blik naar onzen kapitein en stemde krachtig met het liedje in. Niemand verbood hem iets en weldra zongen wij allen mee: „Stille nacht, heilige nacht...”

Wij hielden gelijktijdig op: de vijand en wij en gedurende vijf minuten bleef het stil. De nacht was zwaar van geheimen, de gewonden in Niemandslaan staakten hun gekerm en de dooden op onze borstwering hadden hun beangstigenden aanblik verloren. De adem van den wind voerde geen stank van bloed en vuur meer naar ons toe, maar zachte geuren van de slapende aarde, die onze gedachten terugvoerden naar het bergland van Cornwall of naar de liefelijke vlakten van Sussex.

Er was niemand onder ons, die in deze oogenblikken niet aan zijn huis en dierbaren dacht, velen hadden tranen in de oogen en zelfs de ruwste en onverschilligste kampte met zijn ontroering... Aan dien inkeer tot onze geheimste verlangens werd plotseling een einde gemaakt door den man van den mitrailleur.

„Een witte vlag uit de Duitsche loopgraaf, kapitein,” waarschuwde hij. Wij vlogen allen naar de schietgaten en waarachtig, daar wapperde een witte vlag, het symbool van den vrede. Wij begrepen er niets van, maar weldra was de bedoeling ons duidelijk. Uit de loopgraaf verhieven zich een paar ongewapende handen en het volgende oogenblik sprong er een Duitsch onderofficier op de borstwering aan de overzijde. Hij salueerde, zette zijn helm af en begon met een krachtige, zuivere baritonstem te zingen: „Eere zij God in den Hooge...”

Wij luisterden ademloos toe en applaudisseerden krachtig, toen de Duitscher zweeg. Een paar van mijn mannen hieven mij plotseling boven de loopgraaf uit.

„Vooruit, sergeant, nou is de beurt aan u,” spoorden ze me aan.

Ik keek eens schuin naar onzen kapitein, maar deze deed of hij niets zag of hoorde. Staande op de borstwering, zong ik een oud Engelsch Kerstliedje, ik ben al vergeten welk. De Duitscher salueerde opnieuw en toen ik uitgezongen was, kwam hij met uitgestoken hand op me toe.

„Bruder,” riep hij luid.

Dat woord uit den mond van een vijand, wiens ondergang wij in onze meest verbitterde uren gezworen hadden, ontroerde me zoo heftig, dat ik me geen oogenblik bedacht. Ik liep op hem toe. Achter me schreeuwde de kapitein dat ik terug moest keeren, maar ik deed of ik hem niet verstond. Ik drukte den Duitscher spontaan de hand. Uit beide loopgraven volgden er nog meer mannen en met een hartelijken wensch ruilden zij onderling tabak en wat lekkernijen.

Een van mijn mannen waarschuwde me, dat deze geschiedenis wel eens onaangename gevolgen zou kunnen hebben; de kapitein was razend omdat ik zijn bevel niet gehoorzaamd had en hij was vloekend in de schuilplaats verdwenen waar de veldtelefoon stond.

Ongerust geworden, gaf ik mijn mannen bevel naar onze loopgraaf terug te keeren, toen er vanuit de verte een doffe knal klonk. Bijna op hetzelfde oogenblik kwam er iets aanhuilen door de lucht. Wij waren allen verstijfd van schrik en hielden den

Spanje, het land waar de sinaas-appelen groeien. — De vruchten worden zorgvuldig verpakt voor den export.

adem in, om te luisteren naar de ontploffing die volgen moest. Onze angst hield niet langer dan 'n tiende deel van 'n seconde aan, toen explodeerde er vlak boven onze hoofden een granaatkartets. Ik hoorde gillen en angstgeschreeuw, ik was mij bewust van een brandende pijn in mijn beide armen en in mijn been en toen wist ik plotseling van niets meer: beide mijn onderarmen en mijn rechterbeen waren totaal verbrijzeld....

Jack Hamilton sprong doodsbleek op. „Groote goedheid, wat 'n schurkenstreek van die Boches!” viel hij heftig uit.

Higgins hief het hoofd op. Zijn oogen waren beneveld en om zijn ingevallen mond trok een krampachtige glimlach. „Ga zitten, sir, ik ben nog niet klaar,” hernam hij met schorre stem. „Het spijt me dat ik u moet zeggen, dat ge u vergist, het was geen Duitse batterij, die het schot loste, maar een Engelsche....”

De reporter sloeg zoo krachtig met de vuist op tafel, dat er haastig een waiter kwam toelopen. „Dat kan niet, een Engelsche batterij,” viel hij op heeschen toon uit. „Wij zijn het ridderlijkste volk ter wereld en....”

Higgins onderbrak hem met een heftig hoofdschudden. „Misschien, we gaan er graag voor door, sir,” sprak hij met nadruk. „Als we het zijn, dan leeft er toch een uitzondering in ons midden. De feiten hebben het onomstootelijk bewezen. Onze kapitein was bevreesd dat hij last zou krijgen met zijn chefs en hij vroeg aan het hoofdkwartier telefonisch om instructies. Een jonge adjudant stond hem te woord. De man gaf hem ten antwoord, dat hij zelf een eind zou maken aan dat verbroederingsfeest met den vijand en gaf last Niemandslaan onder vuur te nemen. Hij kreeg het Victoriakruis voor zijn activiteit; de duivel hale den man, die dat aan mijn verbrijzelde armen en mijn geamputeerd been verdiend heeft....”

Jack Hamilton keek den invalide verslagen aan. „Hoe heette die officier?” vroeg hij dof.

Higgins haalde de schouders op. „De hemel mag het weten, ik heb er nooit naar gevraagd. Ik kwam in een hospitaal terecht en keerde een jaar later, toen de voorloopige vrede reeds gesloten was, naar huis terug. Toen begon eerst pas de ellende. Tot werken was ik niet in staat en ik kreeg slechts een schamel pensioen, omdat ik mijn ongeluk aan mezelf te wijten had. Aan mezelf, hoort u, omdat ik in dien Kerstnacht eenige oogenblikken zoo zwak was geweest, om mijn kunstmatig aangekweekten haat voor den „vijand” te laten onderdrukken door mijn menschelijk gevoel.”

Higgins haalde diep adem en toonloos ging hij voort: „O, u weet alles nog niet, sir. Luister.... Ik kwam thuis. Wij leden honger en mijn vrouw werd gedwongen de fabriek in te gaan. Zij was zwak en prae-tuberculeus, evenals mijn kinderen. De ongezonde fabrieksatmosfeer en de ondervoeding ondermijnden onze krachten. Het eerst stierf mijn jongen, zes jaar na den oorlog. Het jaar daarop mijn vrouw en nog twee jaar later mijn dochtertje. Alles als gevolg van dat schot in den Kerstnacht, waarvan de gevolgen zich zelfs wreekten aan een onschuldige vrouw en een paar onwetende kinderen....

Dat is alles wat ik u van dien Kerstnacht vertellen kan, sir; misschien hebt u er niet veel aan voor de krant. De menschen houden niet van zoo veel tragiek.”

Het Kerstmis-artikel van Jack Hamilton werd gegoten in den vorm van een historisch Kerstverhaal. Het was een felle aanklacht tegen den oorlog en tegen de mensch-onteerende mentaliteit, die erdoor werd aangekweekt. Namen noemde hij niet, maar hij gaf de gebeurtenissen van dien Kerstnacht aan het front zoo realistisch-gaaf weer, dat er aan de historiciteit niet te twifelen viel.

Voltaan en overtuigd dat hij de lezers van „The Morning” even tot nadenken zou brengen, zooals mr. Bancroft had verlangd, begaf hij zich naar huis. De directeur kon tevreden zijn met deze bijdrage-naar-het-leven, vond hij, en nieuwsgierig naar wat hij van zijn artikel nog hooren zou, legde hij zich laat in den nacht ter ruste....

Mr. Bancroft sloeg den anderen morgen, zoodra hij zich aan de ontbijttafel had neergezet, het ochtendblad van zijn krant op. Zijn blik viel op een vetgedrukte kop: „Een Kerstnacht aan het Westelijk front.”

„Goed zoo,” prevelde hij, „die oude herinneringen willen nog wel eens gelezen worden....”

Zijn blik doorliep de regels. Naarmate hij verder werd hij onrustiger en eindelijk kreeg zijn gelaat een aschgrauwe kleur. Hij las het verhaal tot het einde toe door en liet toen plotseling de krant vallen. Zijn schouders zakten in en zijn hoofd viel naar omlaag. Als een toonbeeld van de diepste ellende bleef hij langen tijd roerloos zitten, doof voor het kloppen van den butler en volkomen onbewust van de plaats, waar hij zich bevond.

Mr. Bancroft was weer aan het front en hij herinnerde zich dien Kerstnacht van vijftien jaar geleden....

Het verleden leefde weer en de wroeging en het berouw, die het gevolg waren geweest van één overijld besluit, drukten hem, als reeds zoovele malen voorheen, in een donkeren put vol verdriet en pijn. Mr. Bancroft stond eindelijk op met 'n paar betraande oogen. Hij liep naar een kast en greep naar zijn rok, waarvan hij krachtig het hoogvereerde Victoriakruis afrukte.

Het Kerstverhaal van „The Morning” werd een stuk propaganda voor de Vredesbeweging. Edward Higgins, de invalide, verwonderde er zich niet over, maar wel verbaasde het hem, dat hij eenige dagen later door bemiddeling van Jack Hamilton een gift ontving van duizend pond sterling. „Een Kerstgeschenk van een onbekende,” zei Jack, doch hij verzweeg, dat de onbekende identiek was met den luitenant Bancroft van vijftien jaar geleden, wiens geweten was wakker geschud door „een stemmige bijdrage-naar-het-leven....”

THERMOGÈNE

Deze van ouds bekende watten verspreidt 'n wel-
doende warmte en bestrijdt met succes: **HOEST,**
KOUDE, GRIEP, RHEUMATIEK en STEKEN in de ZIJ.

Dozen van 45 en 75 ct. bij Apoth. en drog.

BOOM'SMAAGPOEDERBOOM'S

Lijders aan Maagpijn

maagkramp, zuur, hartwater
en slechte spijsvertering zullen
baat vinden bij het gebruik
van het reeds meer dan
40 jaren in den handel zijnde
Maagpoeder Boom.

Alleen echt zoo de verpakking is
voorzien van bijstaand fabrieksmerk

Verkrijgbaar in de meeste Apoth. en Drog. à f 1.25 per doos

BOOM'SMAAGPOEDERBOOM'S

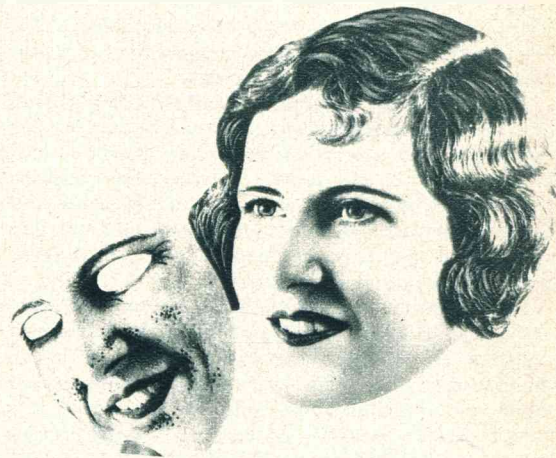
WINTER IN ZWITSERLAND

LENK

Berner Oberland, 1100 Meter boven de Zee
Ideale wintersportplaats van den eersten
rang. — Prachtige skiveiden.

Sport-Hotel WILDSTRUBEL

Familie-hotel. Mooi, zonnig gelegen. Alle comfort.
Kamers met str. water en badkamer. Mooie ijs- en
lugebaan. Attracties. Pension incl. verwarming van
frs. 10.50 af. Prospectus. E. BURKHALTER

Geen puistjes meer!

Maar een frisch, aantrekkelijk teint.

„Sinds korten tijd ben ik verbruikster van Radox
geworden; ik leed geregeld aan vetwrompjes en puistjes.
Nu ik Radox gebruik, krijgt mijn teint een veel frischer
kleur en verdwijnen alle oneffenheden.”

Mej. v. d. M. te Apeldoorn.

Als U niet tevreden bent over Uw teint, als U last hebt
van vetpuistjes of uitgezette poriën, dan kan alleen Radox
U werkelijk helpen, want de werking van Radox ligt onder
de huid. Al die huid-ontsieringen wijzen erop, dat de
onderhuidse kliertjes niet behoorlijk functioneeren.
Indien U nu telkens, wanneer U het gezicht wast, wat
Radox door het water mengt, wordt aan dit water —
behalve andere waardevolle bestanddeelen — ook zuurstof
toegevoegd. Deze zuiverende, geneeskrachtige zuurstof
dringt door tot de onderhuidse weefsels. De verstopte
poriën worden gereinigd, de kliertjes gevoed en versterkt
en spoedig zullen alle klachten over Uw huid tot het
verleden behooren. Uw teint is verjongd en verfrist,
raaf en aantrekkelijk als nooit tevoren.

Radox is heerlijk geparfumeerd en verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten. Een pak is toereikend voor
verscheidene weken.

RADOX 70 cts.
per pak

Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209,
Amsterdam-C.

Het behoud van een GOED FIGUUR...

... één kop per dag!

Begint ook U nog heden
met het gebruik van Dr.
E. Richter's Kruidenthee.
Beter en natuurlijker mid-
del om uw gewicht op peil
te houden, bestaat er niet,
omdat zij de onzuiverheden
uit Uw lichaam verwijderd
en daardoor de schade-
lijke vetvorming voorkomt.
Corpulente personen ver-
krijgen reeds zeer spoedig
hun normaal gewicht!

Dr. E. RICHTER'S KRUIDENTHEE

Verkrijgbaar bij apoth. en drog.
Per pak f1.50, extra (sterk) f1.75

De oude Egyptenaren gebruik-
ten reeds op primitieve wijze de
opwekkende bestanddeelen der
pepermuntplant. In verfijnde en
versterkte vorm vindt U ditzelfde
middel ter verkwikking thans terug
in de origineele King-pepermunt.

HET BESTE DAGELIJKSCHE MIDDEL
TER OPWEKKING EN VERFRISCHING

Een RECLAME-BEGROOTING is niet volledig, wanneer

„De Stad Amsterdam”

niet bij de bladen is opgenomen

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Ongericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioenen-
en Volksverzekeringen

WAT GEBEURT ER 2 JANUARI 1933 TE PARIJS ??

Dan trekken wederom de bekende Loten Credit National de France, émission 1920, onder
garantie van den Franschen Staat. Hoofdprijs één miljoen Frs. of f 98.000. Verder zeer veel
prijzen o.a. een half miljoen frs. of f 49.000, 2 à frs. 200.000, 3 à frs. 100.000 en 6 prijzen
à frs. 50.000 enz. Totaal 2000 prijzen. Voor slechts drie gulden kunt U aan deze schitterende
trekking deelnemen en heeft U recht op den geheelen miljoen francs of een der andere
prijzen, die onmiddellijk na de trekking aan den gelukkigen winnaar ten volle wordt uit-
betaald. 2 stuks à f 5.80, 3 stuks f 8.50, 5 stuks f 13.50. Onmiddellijke toezending geschiedt
na ontvangst van postwissel, Girostorting No. 135173 aan de Fa. J. SANDERS, Commissionnair
in Effecten, Hoogstraat 4, Den Haag, Telefoon 116587. Iedere koper ontvangt
drie dagen na de trekking gratis de lijst. Uw geluksdag kan Maandag
2 Januari a.s. zijn om den grooten prijs te winnen! Bestelt nog heden.

De Godin der duizend Katten

DOOR
LUDWIG VON WOHL

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE:

Frank Norton heeft van de Engelsche en Egyptische regeeringen verlof gekregen om een jaar lang onder de inboorlingen te Cairo te leven. Hij verhuurt zich als gids om vreemdelingen rond te leiden. De Syriër Habib Effeni brengt hem in kennis met den Zweed Timskjöld en verzoekt hem dezen jongen man te brengen naar de geheimzinnige „Tsar” in het huis van Mahmoed Bey. Norton, die den naam van Kelad ben Shorak heeft aangenomen, stemt na eenige aarzeling toe. Ze begeven zich er heen in gezelschap van een jong meisje, miss Hilgen, dat door Timskjöld het hof wordt gemaakt. Zij slagen er in de „Tsar”-plechtigheid in het geheim te volgen. Nymet Teridek, de schoone Egyptische, echtgenoot van Mahmoed Bey, wil de liefde van haar heer terug winnen; er wordt van haar geëischt, dat een offer zal worden gebracht. Tijdens de wreede Tsar wordt het gezelschap echter ontdekt. Juffrouw Hilgen wordt ontvoerd en nu beginnen Kelad en Timskjöld een wilde jacht om haar op te sporen. Zonder resultaat zoeken de beide mannen haar in een door een Italiaan gedreven café. Er zijn echter aanwijzingen, dat juffrouw Hilgen in een pak verpakt naar een onbekende plaats is vervoerd. Tijdens een onderzoek in het huis van Nymet Teridek maken zij nader kennis met deze vrouw. Doch ook zij kan of wil geen inlichtingen geven. Daarna brengt Kelad een bezoek aan M'wena, de oude oppas-seres, die de „Tsar” heeft geleid. Hier komt hij op het vermoeden, dat juffrouw Hilgen geofferd zal moeten worden aan de godin der heilige dieren, als slachtoffer van een fanatieke godsdienstige sekte. De oude heks tracht tevergeefs Kelad te hypnotiseeren. Kelad legt nu zijn vermoening af en spurt als Frank Norton verder. Hij laat zich aan Timskjöld, die hem niet herkent, voorstellen en bemerkt, dat de Zweed onder hypnotischen invloed van Nymet Teridek is geraakt, die hem belet zelfstandig te handelen. Met behulp van een zakken-roller weet Norton een aan Nymet Teridek geadresseerden brief te onderscheppen, waarin een mededeeling voorkomt betreffende een zending naar de stad Luxor. Later staat in de bladen het bericht, dat een kist onderweg naar Luxor gestolen is. Norton vermoedt dat een bende, waarvan de Tsar-heks M'wena, Nymet Teridek en haar man Mahmoed Bey lid zijn, zich van de kist, waarin wellicht Miss Hilgen is verpakt, heeft meester gemaakt. Norton zoekt Nymet Teridek op en tracht van haar te weten te komen, waar Miss Hilgen wordt verborgen gehouden. Een aanslag op het leven van Norton mislukt, hij gaat terug naar Timskjöld, die van zijn hypnose genezen wordt. Nymet Teridek sterft. Stervend uit zij een kreet, die eenige aanwijzing bevat voor het verblijf van Miss Hilgen.

u niets. Ik ben ook niet overdreven vroolijk gestemd, hoe blij ik ook ben, dat u uzelf weer hebt teruggevonden. Ik kan het niet helpen. Nymet Teridek, ik heb medelijden met haar. Ze was...”

„Ook nog medelijden! Ze is dood, anders zou ik...”

Het grint op het tuinpad knerste.

Een kleine gezette heer met een fez op zijn hoofd begroette ons vormelijk.

„Dr. Housni Ghali... mag ik de heeren verzoeken in de sterfkamer te komen. Het is over de doodsattestatie.”

Wij volgden hem.

In de kamer was alleen nog de directeur van het hotel. Hij had ervoor gezorgd, dat de zaak geen opzien baarde. En dat vonden wij natuurlijk prettig.

Dr. Housni Ghali richtte een paar vragen tot ons en vulde dan een attest in, dat hartverlamming als doodsoorzaak aangaf. Haar legitimatie had Nymet Teridek in een taschje bij zich.

Wij brachten het lichaam, dat we met een laken hadden toegedekt, de trap af in den auto van het hotel. De arme directeur beefde van angst, dat we iemand op de trap zouden ontmoeten. Hij nam zelf naast den chauffeur plaats, die een pond kreeg om zijn mond te houden. En toen reden ze weg, naar het kleine huis van Mahmoed Bey ginds aan den kant van Karnak, waar de regeeringsgebouwen liggen.

Ik dwong Timskjöld om te eten. Toen hij eenmaal begonnen was, werd hij er zich zichtbaar bewust van, dat hij den laatsten tijd maar heel gebrekkig voor zijn voeding gezorgd had.

Hij ontwikkelde een reuzen eetlust en ik... at

mee. Een uitstekend middel om No. 9 de zenuwen te kalmeeren.

Onder die bedrijven was het bijna een uur geworden en ik bracht Timskjöld naar zijn kamer.

Door een huisknecht, die mij betrouwbaar leek, verschaftte ik me een kleine lantaarn, lucifers en een paar kaarsen.

Ik vertelde hem, dat ik graag de tempels van Karnak bij nacht wilde bekijken.

En daarna zaten we, Timskjöld en ik, bevend van spanning, en praatten over alle mogelijke dingen, om den tijd te dooden.

Na een half uur sprong Timskjöld op.

„Ik kan niet meer. Ik ga er nu op uit. Als u niet meegaat, ga ik alleen.”

„Ik ga mee. Het is toch al half twee. Dan is er geen kat meer wakker. En ik... ik kan ook niet meer wachten. Vooruit.”

XII. DE MEESTERES DER HEILIGE DIEREN.

De nacht was werkelijk koud.

We liepen zijwend, als volgens afspraak, in draf... tot aan den Nijl.

De plaats waar de roeibootten lagen was gauw gevonden. Maar er was geen enkele boot. Ze lagen alle goed opgeborgen in de boothuizen.

„Wat te doen?”

„Zwemmen,” zei ik kortaf, en gooide mijn jas uit.

„Waar laten we onze kleeen?”

„Daar maken we bundels van en houden ze boven water. De revolvers, patronen, lucifers en kaarsen mogen in geen geval nat worden. En liefst de kleeen ook niet.”

We kleedden ons uit en maakten kunstige bundels. Toen zwommen we.

Timskjöld was een goed zwemmer, ik ook, en de stroom van den Nijl is hier heel zwak.

Spoedig waren we aan den overkant en onze bundels waren droog gebleven.

Het was in elk geval goed, dat we zwemmend waren overgestoken. Een boot had kunnen opvallen, onze hoofden zag men niet. We kleedden ons weer aan en gingen op marsch.

„Welken kant op?”

„Hier rechtsom! Er bestaan ook twee steile paden, die over de bergen gaan, maar ze zijn bij nacht heel lastig en gevaarlijk.”

We stapten vlug door. Een veel begane, tamelijk breede weg leidde in een paar bochten naar rechts en dan rechtuit op het gebergte af, en midden daarin lag ons dal en ons doel. Een paar palmboschjes en een half dozijn armzalige leemen hutten waren de eenige afwisseling. Anders zand en steenen, steenen en zand. Rechts van ons doemde nu een lang gebouw met één verdieping op.

„Howard Carter woont daar,” verklaarde ik.

Het was eigenlijk het eerste woord na den Nijl, schoot me te binnen.

„De bekende geleerde, die de opgraving van de mummie van Toet-Anch-Amon geleid heeft.”

Timskjöld knikte, de naam van den geleerde had in alle kranten gestaan.

„Zou u zoo'n graf graag 't eerst openmaken?” vroeg ik na een poosje.

Ik wilde den Zweed zich niet zoo in mijmeringen laten verdiepen, 't was al erg genoeg, dat hij na de lange hypnose geen tijd had gehad, om goed op zijn verhaal te komen.

„Waarom niet? Wat is daarmee?”

Ik haalde mijn schouders op.

„Lord Cameron, die als eerste het graf van Toet-Anch-Amon geopend heeft, stierf, zoogenaamd

Timskjöld had mij bij mijn arm gepakt. „Morgen? En wij zitten nog hier? Wij houden hier lange gesprekken? Kom dan toch mee... haast u toch...”

„Maar waarheen, beste vriend? Waar naar toe?”

De Zweed schudde zijn hoofd als een wildgeworden stier. Hij herinnerde mij weer levendig aan den Wiking, die met mij door de misdadigerswijk van Cairo gestormd was en alles aanpakte, wat zich op zijn weg plaatste.

„Luxor is, voor zoover ik weet, geen wereldstad. Ze moet toch te vinden zijn...”

„Eindelijk,” zei ik tevreden. „Dus zijn we van nu af aan bondgenooten.”

De Zweed keek me eerst heel verwonderd aan. „Wat dan anders?”

Maar toen kwam de woede weer in hem op. „Als ik dat vrouwspersoon te zien krijg, die Soedaneesche heks!” zei hij verbeten. „Dan is ze nog niet gelukkig... zoo'n gemeenheid heeft nog nooit bestaan. En ik loop daar achter die... die...”

„Ze is nu dood, Mr. Timskjöld.”

„Nou ja...”

„Maar luister nu. De laatste woorden van de vrouw geven mij te denken. Seti... Seti de eerste,” zei ze. En dan „Als men van daar...” en toen kon ze niet verder...”

„En...?”

„Seti de eerste... daarmee kan alleen het graf van dien Pharaon bedoeld zijn... daarginds, aan den overkant van den Nijl, in 't Dal der Koningen.”

„U gelooft dus, dat...”

„In elk geval moeten we dat onderzoeken. Wel zou het misschien het beste wezen, om rustig de aankomst van Mahmoed Bey af te wachten en hem te dwingen tot het teruggeven van Miss Hilgen...”

„Wat?! Wachten? En dan komt hij niet, en ondertusschen staat de arme Edith wie weet wat voor kwellingen uit? Mijnheer! Bent u niet goed wijs? Nu... nu meteen moeten we naar het Dal der Koningen!”

„Ho, ho, ho! Altijd bedaard, waarde heer! Als we daar nu naar toegaan, gelooft u, dat de heeren van de secte daar dan niet terstond van afweten? Dat die nog niet slapen, dat hebben we immers ondervonden. Gelooft u niet, dat ze Miss Hilgen dan weer naar een andere plaats brengen, of, veel eenvoudiger, haar nu meteen dooden, eer er een ontdekking mogelijk is? U vergeet, dat de edele Mahmoed Bey over alle autoriteiten hier te zeggen heeft! Wij werken tegen de overheid!”

„Mooie overheid!”

„Ik zal voor de heeren in Cairo wel een licht opsteken, rekent u daar maar op. Maar... als we gehandeld hebben. Het beste zal zijn, als we over een paar uur, dus misschien tegen drie uur 's morgens, met een roeiboot den Nijl oversteken en naar het Dal der Koningen gaan. Met een of twee antiquiteitsbewakers zullen we 't nog wel klaar spelen. En dan moeten we zien, hoe ver we komen. Als het geen resultaat oplevert, dan blijft altijd nog de weg naar Mahmoed Bey open. Een aan-gifte in Cairo zou op 't oogenblik niet veel nut hebben. Eer ze daar de zaak aanpakken, zijn hier allang alle sporen opgeruimd, en wij kunnen niets meer bereiken.”

„Goed — laten we dus gaan!”

„Neen, niet voor drie uur! Nu is het pas half 12. Wanneer hebt u eigenlijk voor het laatst gegeten?”

„Ik... ik weet niet. Maar...”

„Het zal misschien veel inspanning kosten. U moet eerst wat eten.”

„Ik kan niet.”

„U moet. Ik neem u anders niet mee. Het helpt

'N BEETJE HANDIGHEID, -
DA'S ALLES!

't Is wonderlijk wat U met Everlasting doen kunt.
'n Kwestie van 'n beetje techniek. U kunt er kleed-
jes uit breien, zoo mollig, dik en zacht als Persianers.
U kunt er taschjes uit breien, zoo teer gekleurd en
soepel als zijde. Badmatjes zoo sterk als cocos.
U kunt er gobelins, theemutsen, jumpers en baby-
kleertjes uit maken. 'n Klein beetje handigheid -
da's alles!

PER KNOT VAN 100 GRAM
34 CT

EVERLASTING

EVERLASTING FABRIEKEN, HEEZE (NB)

ABONNEERT U OP DIT BLAD

DRAAG GEEN BREUKBAND!

Na 30-jarige ondervinding heb ik een Breukver-
band-Apparaat voor mannen, vrouwen en kinderen
gemaakt, hetgeen breuklijden verhelpt.

Ik zend het op proef!

Indien U bijna alles beproefd hebt, kom dan tot mij. Waar anderen
gefaald hebben, daar heb ik mijn grootste succes gehad. Zond
onderstaande coupon heden en ik zal U gratis mijn geïllustreerd boek
over breuken en hare behande-
ling toezenden, waarin ook mijn
Breukverband-Apparaat
is afgebeeld met de prijzen, ook de
namen van vele personen, die het
beproefd hebben en hoogst dank-
baar zijn. Het geeft directe verlich-
ting, wanneer al het andere niets
hielp.

Ik maak het volgens Uw maat
en zend het U toe met absoluten
waarborg, dat het U voldoende zal,
of ik zend U het geld terug. Ik heb
den prijs zoo laag mogelijk gesteld,
zoodat rijk of arm het koopen kan.
Ik zend het op proef ten bewijze dat
hetgeen ik zeg, waarheid bevat. U
alleen oordeelt en indien U eens mijn
geïllustreerd boek gelezen hebt, zult
U even verrukt zijn als mijne duiz-
enden patiënten wier schriftelijke
dankbetuigingen voor U ter inzage
liggen. Vul onderstaande gratis
coupon in en post die nog heden.

Photo v. d. heer C. E. BROOKS
die zich zelf en duizenden anderen
van breuklijden bevrijdde. Indien
breuklijdende, schrijf dan nog
heden.

GRATIS INFORMATIE-COUPON

C. E. BROOKS (2191 D) Singel 25 - Amsterdam
Gelieve mij te zenden, franco per post, in onbedrukte enveloppe,
zonder eenige kosten of verplichtingen mijnerzijds, Uw geill. boek
en volledige inlichtingen betreffende Uw Breukverband-Apparaat.

Naam:

Adres:

Hoe vindt U zoo'n instrument?
34 toetsen, 80 bassen, zilverstaal
tongen in wit of licht getint perloid.

Is dat niet iets voor U?
Wij ruilen desgewenscht uw oude Harmonica in,
onverschillig welk fabrikaat, voor f 25. — en het
restant kunt U betalen in 18 maandelijksche ter-
mijnen van f 10.—. Zendt nog heden uw oude
Harmonica op en bestel een nieuwe bij de

N.V. HEES & Co.
Haarlem, Kruisstr. 33

Op van 't HOESTEN

Gij hoest, de slijm benaamt U meer en meer. Wacht
niet, morgen kunt Gij reeds een bronchitis te pakken
hebben. Neem vandaag nog Akker's Abdijsiroop,
overbekend door haar eigenschappen om taai slijm
op te lossen en om hoest te genezen. Zij werkt reeds
na den eersten lepel en vannacht kan dan Uw slaap
rustig en verkwikkend, zonder benauwdheden zijn.

Het geheim van Abdijsiroop zetelt in haar bacterie-
doodende en slijmoplossende eigenschappen, die
Uw verkoudheid „rijp" maken en de hoest stoppen.
Abdijsiroop woelt den slijm los, zoodat Gij ze
gemakkelijk kunt kwijt raken. Uw ademhalings-
organen vinden hun veerkracht terug. Neem dus bij:

Hoest-Griep-Bronchitis-Asthma

AKKER'S ABDIJSIROOP

Overal verkrijgbaar

Thans **f1.00** per koker
f1.50 en f2.75

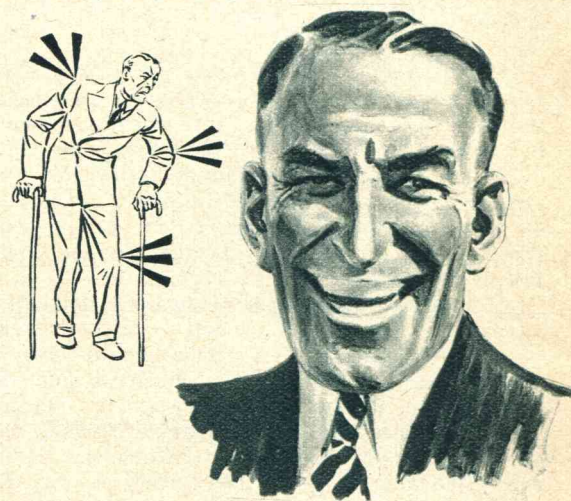
Voor **onderweg** te stollen met behoud van
alle genezende bestanddeelen, dus
gebruik nu buitenshuis de nieuwe

35 ct. en 60 ct. per doos

**ABDIJSIROOP-
BONBONS**

ADVERTEERT IN

DE STAD AMSTERDAM

Chronische Ischias

Pijn nu weg - stok overbodig!

Niemand kan er aan twijfelen of
deze man heeft voor goed afgedaan
met het lopen met een stok, want
het is nu al vier jaar geleden, sinds
hij hem af dankte. Hij schrijft:

„18 Maanden leed ik aan chronische
ischias en rheumatiek en het was mij
onmogelijk te loopen zonder stok.
Maar nadat ik korten tijd Kruschen
Salts had gebruikt kon ik den stok weg-
doen. Het is nu vier jaar geleden dat
dit gebeurde; de pijn is nooit terug-
gekeerd en ik heb geen dag meer be-
hoeven te verzuimen op mijn werk.
Ik zou dan ook nooit meer buiten
Kruschen willen, want het is zijn ge-
wicht in goud waard. U kunt van dit
schrijven naar goeddunken gebruik
maken, want ik kan Kruschen Salts
werkelijk aan ieder lijder aanbevelen.
C. F."

Als de afvoer-organen traag gaan
werken, wordt het schadelijke urine-
zuur vrijheid gelaten zich op te hoopen
en zich te nestelen in de weefsels,
spieren en gewrichten in den vorm
van naaldscherpe kristallen. Deze
kristallen zijn het, die, doordat zij de

zenuwwanden doorboren, de on-
dragelijke rheumatische pijnen veroor-
zaken. Kruschen Salts lost de
kwaadaardige urinezuur-kristallen op
om ze daarna zacht maar volkomen
uit het lichaam te verwijderen. Wan-
neer U dan trouw blijft aan de kleine,
dagelijkse dosis, zullen de zes ver-
schillende zouten in Kruschen Salts
de afvoer-organen blijven aansporen
tot gezonde, geregelde werking. Het
kwaadaardige urinezuur krijgt dan
geen kans meer zich ooit weer op te
hoopen.

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90
en f 1.60 per flacon. Stralende ge-
zondheid voor één cent per dag.
Imp.: N. V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam-C.

Als de lichtjes worden aangestoken.

aan den steek van een vergiftige vlieg, die hem in zijn nek stak. Ook Carter werd ziek met dezelfde verschijnselen, maar werd weer beter.

Een Fransche Egyptoloog, monsieur Georges Bédite, stierf plotseling hier in Luxor. Evenzoo een Amerikaansch financier, die geldelijk aandeel had in de opgravingen. Van verschillende andere geleerden wordt ook beweerd, dat hun dood te maken had met het openen van graven der Pharaos. Inderdaad stonden boven de buitenste verzegelde deur van het graf van Toet-Anch-Amon :

„Wee hem, die mijn rust verstoort !”

„Hm — dat is alleraardigst. We kunnen ons dus op iets voorbereiden.”

„In ons geval wel nauwelijks. Het graf van Seti den eersten werd door duizenden menschen bezocht en nooit heeft iemand gehoord, dat daar iets gebeurd is.”

„Hoe stellen ze zich eigenlijk het verband voor ? Dat is toch zeker alles niets dan bijgeloovige onzin !”

„Ik ben niet heelemaal die meening toegedaan. De vloek van den Pharaos, dat is de titel voor een sensatiefilm. Acht akten met orgelbegeleiding. Maar... de oude Egyptenaren waren wat medicijn- en vergiftenkennis betreft, ons ver vooruit. De graven van hun koningen bevatten geweldige schatten aan goud. Niets is dan ook begrijpelijker, dan dat ze zooveel mogelijk ervoor zorgden om deze schatten te bewaken. Voor den ingang van het Dal der Koningen stonden dag en nacht wachtposten, er waren ook twee patrouilles op den rand van het gebergte. Maar helaas geen zoeklichten. 's Nachts konden dieven dus gemakkelijker binnendringen, en daarom moesten de graven zelf bewapend zijn. Ik weet niet, hoe lang een vliegenschijnsoort zich wel kan voortplanten, zonder uit te sterven. Tarwekorrels, die nog ontkiemen konden, zijn immers in de koningsgraven gevonden. Van den anderen kant heeft, voor zoover ik weet, nie-

mand de vlieg, die Lord Cameron gestoken heeft, te zien gekregen.”

„Knappe lui, die Pharaos !”

„Die ideeën zijn eerder van de priesters afkomstig, die de zorg voor dien heelen gecompliceerden grafdienst hadden. En dat waren inderdaad bepaald heel knappe lui. Natuurlijk, als het graf eens voor goed was opengemaakt en er voortdurend lucht in kwam, enzovoorts, dan werden die scherpzinnige voorzorgen te niet gedaan. Overigens zijn ondanks alles al in den ouden Egyptischen tijd heel veel graven van Pharaos bestolen.”

„Zoo zoo.”

„Waaghalzen zijn er altijd geweest.”

„Ik moet zeggen,” verklaarde Timskjöld, „als ik vandaag weet, dat Edith Hilgen in een van die verwenschte graven zit, dan houden alle vliegen, luizen en vlooiën van de wereld mij niet tegen om haar eruit te halen.”

Zoo had ik het graag.

Een ander zouden mijn verhalen bang hebben gemaakt. Bij hem werd alleen de geest van verzet, de woede tegen de moeilijkheden nog grooter. Ik had hem juist beoordeeld. We sloegen nu linksom en liepen tusschen hooge donkere rotsmuren.

De sterren gaven ons genoeg licht, we konden den weg tamelijk duidelijk zien.

Nu moesten we gauw bij de bewakers van de Service of Antiquities zijn. 't Was het beste, een omweg om ze heen te maken. We liepen zoo zachtjes mogelijk en zonder een woord te spreken.

Nu konden we het dal al zien, dat tot het schoonste, maar ook het griezeligste behoort, wat er in Egypte te zien is. Wie iets meer dan een nieuwsgierig-oppervlakkig interesse voor andere volkeren heeft, voelt zich hier verontrust, onder een druk.

Ik heb dames gekend, die na de eerste vijftig passen in het Dal der Koningen over haar heele

lichaam begonnen te beven en door niets ter wereld te bewegen waren om verder te gaan. „'t Is, alsof ik om me heen niets dan vloeken hoor,” bekende me later de eene, een zeer bekend en om haar scherpe intelligentie gevreesd lid van de Berlijnse groote wereld.

De rotsmuren, die het dal omgeven, zijn bijna loodrecht. Geen boom, geen struik, geen enkel plekje groen is hier te zien. Alleen kale, naakte steenen, en openingen, die als muizengaten op vele plaatsen de aarde ingaan. Elke opening leidt naar het graf van een Egyptischen vorst...

Dat daar ginds op zij was het graf van Toet-Anch-Amon. 't Graf van Seti I lag meer naar links. Ik wenkte Timskjöld om mij te volgen en begon langzaam en voorzichtig den kalen rotswand links van mij te beklimmen. Wij boften, deze lag in diepe schaduw.

Maar we moesten heel zachtjes doen en de steenen waren vol barsten en verweerd. Een verkeerde stap en stukken steen, die naar beneden rolden, zouden de bewakers opmerkzaam maken, die hier dag en nacht patrouilleeren. Het was een buitengewoon lastige en inspannende klimpartij.

Maar ze lukte, en toen slopen we vliegensvlug de trap binnen in het graf af. Een houten hek hield het 's nachts gesloten. Maar met een stukje sterk ijzerdraad peuterden we het slot open.

„We moeten onze lantaarns aansteken. Het is hier te donker,” fluisterde de Zweed.

„Nog niet, de bewakers zouden het schijnsel kunnen zien. Hier is een leuning, het gaat hier naar beneden. U kunt telkens twee gemiddelde passen maken, dan komt er een tree... vooruit.” Pas bij de dertigste trede ging het verder gelijkvloers. Ik stak nu een van onze kaarsen aan en zette ze in de lantaarn.

Het zwakke schijnsel viel op rijen verweerde, donkerroode en zwarte hiërogliefen.

Leerkleurig, gerimpeld, donker lag daar de mummie van den koning, met gekruiste armen.

„Afschuwelijk,” zei Timskjöld.

Ik knikte alleen en begon de wanden van het graf zorgvuldig af te zoeken. Aan den eenen kant bevond zich een groot gat, ik keek erin, kon zowat vier meter ver zien... een nieuwe gang. Men had deze op grond van de een of andere aanwijzing, die op een papyrusblad gevonden was, of misschien ook lukraak in nederwaartsche richting gegraven, om nieuwe kamers, nieuwe schatten te ontdekken.

Ik keerde me om. „Daar moet ik eens kijken,” zei ik. „Houdt u de lantaarn voor mij vast.”

Ik ben tamelijk groot, ik hoefde maar twee meter naar beneden te springen. Toen liet ik me de lantaarn aanreiken en haar schijnsel op de wanden vallen. Ze waren van gruis, aarde, zonder eenige versiering.

Maar daarginds aan het uiterste einde waren rotsblokken, die, naar men zien kon, door menschen waren opeengestapeld. Ik maakte er een paar los en gooide ze opzij.

Er werd een opening zichtbaar.

Ik ging terug. „Timskjöld?”

„Ja. Wat is er aan de hand? Ik kan hier boven geen hand meer voor oogen zien.”

„Kom hier beneden bij mij, ik geloof, dat ik hier werkelijk iets ontdekt heb.

„Goed — ik kom.”

In een oogwenk stond hij naast me en bekeek de opening.

„Wie kruipt er het eerst in?”

„Ik.”

Staan of zelfs knielen ging niet.

Ik schoof de lantaarn voor mij uit en kroop op mijn buik er achteraan.

Dat ging zoo verscheidene minuten.

„Bent u daar, Timskjöld?”

„Ja. Zeg eens, Norten, zullen wij...”

Een dof geluid, alsof er iets viel, onderbrak hem.

„Wat is er gebeurd?”

„Ik weet niet, er moet een steen gevallen zijn achter me.”

Terstond daarop gaf hij een schreeuw. „Alle

menschen, 't is een heel blok, ik kan er geen beweging in krijgen.”

Met moeite draaide ik me om en liet het licht er op vallen.

Waarachtig, er was achter ons een rotsblok naar beneden gekomen en dit versperde de gang totaal.

„Zet u zich met uw bovenlijf schrap tegen den muur en met uw voeten tegen het rotsblok en duwt u het zoo weg.”

Hij deed het, maar ik hoorde hem hijgen.

„'t Gaat niet, 't is te zwaar.”

„Wacht, ik zal meehelpen.”

't Was geen kleinigheid om me in de nauwe gang om te draaien en naast hem te komen.

Toen zetten we ons allebei schrap. Zoo konden we wel acht of negen centenaar van hun plaats krijgen.

Maar het rotsblok week geen centimeter.

Misschien woog het wel tienmaal zooveel, van hieruit kon men dat niet overzien.

Een minuut lang rustten wij uit.

„Nu blijven er maar twee wegen,” zei ik knorrig. „We moeten probeeren een weg voor ons te graven over den steen heen, of we moeten verder kruipen.”

„Ik ben hier niet om voor mol te spelen,” bromde Timskjöld. „Laten we verder kruipen.”

„Maar we kunnen niet terug. Als we geen tweeden uitgang vinden, zullen ze eens ons opgraven.”

„Misschien gelooven ze dan, dat we van de een of andere Egyptische dynastie zijn — vooruit, verder.”

We kropen dus.

De gang scheen eindeloos. Tot zij plotseling breeder en hooger werd. Een kort platform, een soort cel, was het einde.

Daar waren de wanden bedekt met hiërogliefen.

„Ziezoo,” zei ik. „Nu vijf minuten pauze.”

We rustten wat.

„Waar zouden we zijn?” vroeg de Zweed.

„Wacht eens — eerst het graf, en dan het gat in de grafkamer... wij zijn misschien honderdvijftig meter ver gekropen...”

„Dus?”

„Dus we zijn onder eenige honderden meters solied gebergte, onder den rotsmuur, die tusschen het Dal der Koningen en den Nijl ligt.”

„Mooi zoo. En?”

„Op 't oogenblik is er nog geen „en”, misschien later.”

Ik begon weer met mijn lantaarn langs de wanden te gaan. Maar er was niets te zien, niets dat in 't minst kon wijzen op een mogelijkheid om onze reis voort te zetten. Ik begon me minder op mijn gemak te voelen, des te meer, daar de lucht in deze kleine ruimte ondraaglijk muf was.

„En verder weet ik niet,” zei ik. „'t Ziet er naar uit, alsof het hier niet verder gaat.”

„Moeten we misschien terug? Daar denk ik niet aan.”

„Hier schijnt het tenminste niet verder te gaan. 't Zal 't beste wezen, dat we terugkruipen en toch beginnen te graven. En dan gaan we naar Mahmoed Bey.”

Ik ging plat liggen en wilde terugkruipen in het gat. Maar het gat was er niet meer, het was geheel gevuld door een glad blok steen.

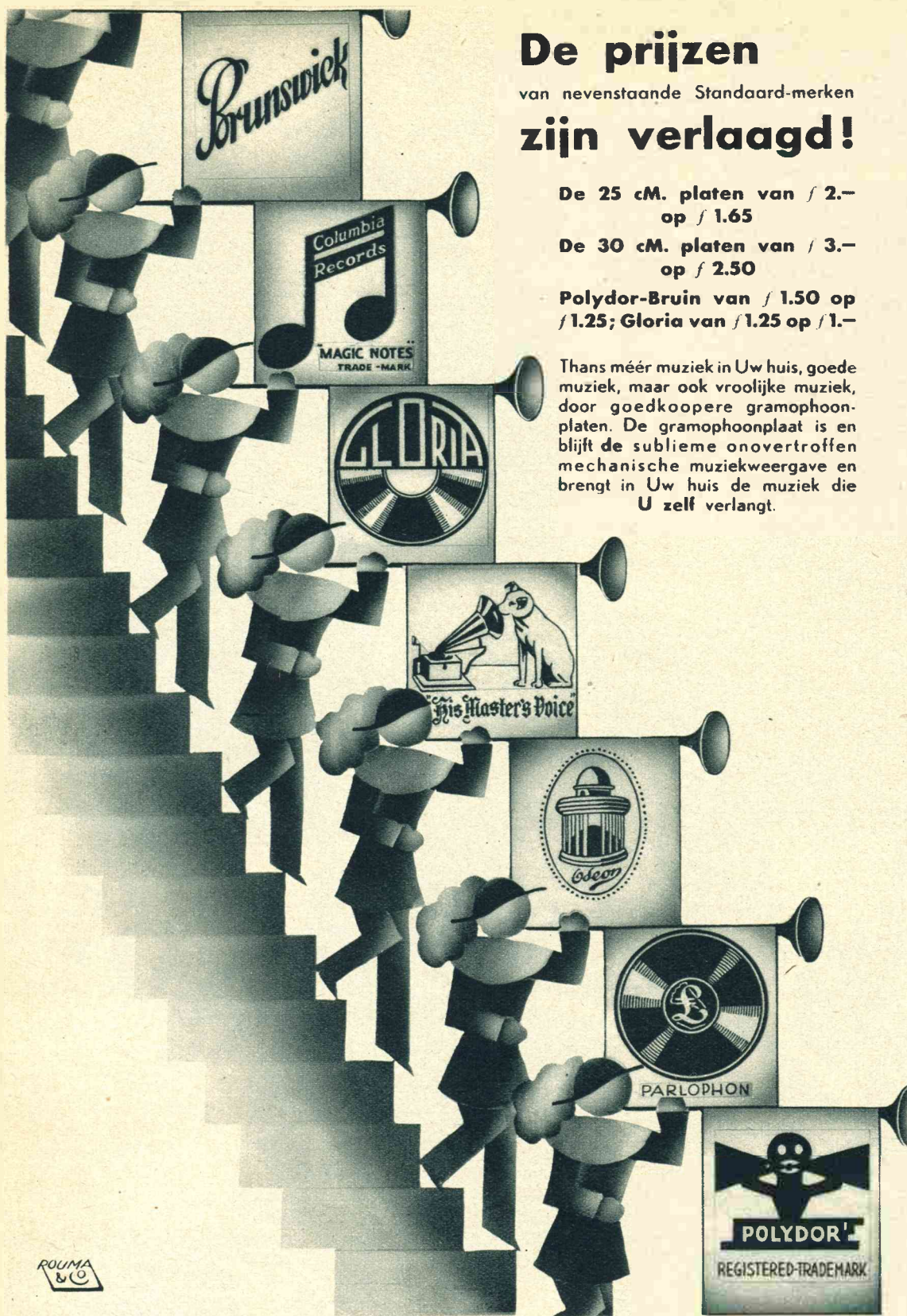
„Allemachtig,” zei ik onthutst. „Nu zitten we werkelijk in de val!”

Timskjöld begon te lachen.

(Slot volgt.)

Laat mij ook 'ns kijken!

De prijzen

van nevenstaande Standaard-merken

zijn verlaagd!

De 25 cM. platen van f 2.—
op f 1.65

De 30 cM. platen van f 3.—
op f 2.50

Polydor-Bruin van f 1.50 op
f 1.25; Gloria van f 1.25 op f 1.—

Thans méér muziek in Uw huis, goede muziek, maar ook vrolijke muziek, door goedkoopere gramfoonplaten. De gramfoonplaat is en blijft de sublieme onovertroffen mechanische muziekweergave en brengt in Uw huis de muziek die U zelf verlangt.

DECCA-Blauw Etiket van f 1.50 op f 1.25

Wonderlijk!

In één nacht zijn mijn ruwe
handen volkomen genezen door

PUROL

GELD 5-7 1/2 %

ook zonder borg v. Hypoth., Tijdel.
bedr. kapitaal, Overn. en uitbr.
v. Zaken, Afl. oude schuld, part.
leeningen, ook kl. bedragen enz.
DEPOSITO EN CREDIETBANK
Goudscheisingel 129 - Rotterdam
Telefoon 12729

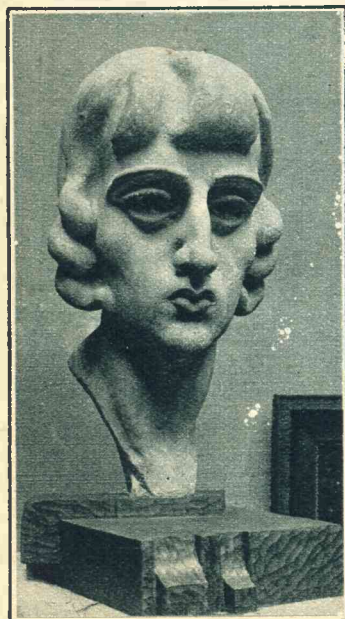
Bekend maken wat ge
hebt aan te bieden,
is omzet vergrooten

SCHRIFT.OPLEIDING

VOOR
ELECTROTECHNICUS
Radio-techn.
Koeltechniek
Verv. instell.
Mechanisch
Chauss. mont.
Bouwkundig
Wagenbouw
Waterbouw
Scheepbouw
Werkstuk.
Gestechniek
Timmerman
Metselaar
Landmeter
Schijder
Wagenm.
Etaleur
Analist

Studeert op uw gemak onder onze
individuele leiding! Gratis prospectus en
inlichtingen door

ITMO-HILVERSUM 12

Op de tentoonstelling „St. Lucas” in het Stedelijk Museum te
Amsterdam zijn o.a. geexposeerd: Haven te Huizen (W. Noordijk)

Moderne Vrouwenkop (Jac. Maris)

Boerenvrouw (A. Op 't Land)

De vrouwelijke „bobby", die op geen enkele openbare bijeenkomst waar dames aan deelnemen, zal ontbreken.

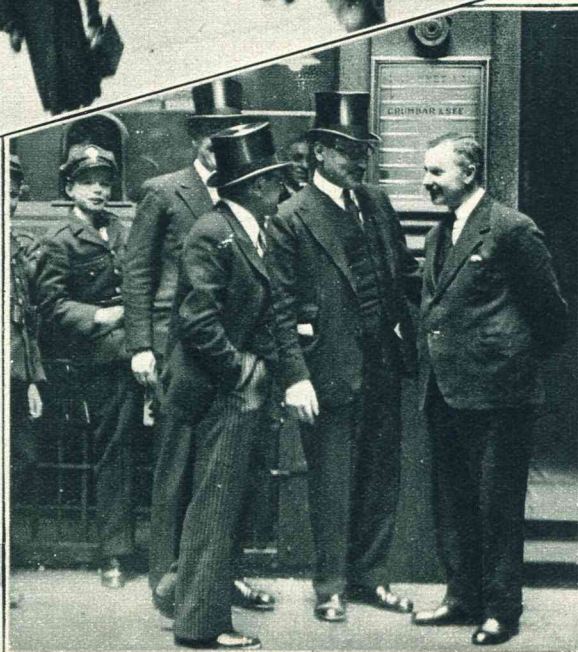
Haar mannelijke collega, die het verkeer zoo uitstekend regelt en daarbij nog allerlei inlichtingen geeft.

De vaste gewoonte is een onontbeerlijk iets voor den Londenaar. Na kantoortijd houdt iedereen links op de Theemsbrug, de rechterzijde is vrijwel verlaten.

LONDEN

TYPISCH

Op verschillende markten dragen de sjouwers houten hoeden, welke hoofddekking hen beschermt tegen den druk der zware lasten.

De Londensche bankiers verschijnen op de beurs nog immer met hoogen hoed.

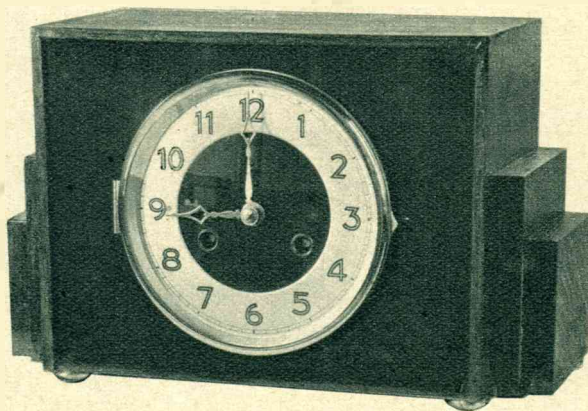
Onze Kerstprijsvraag

De eerste Prijs:

EEN CASSETTE MET
PRIMA ROESTVRIJE
MESSEN.

De tweede Prijs:

EEN PENDULE VAN
1e KLAS FABRIKAAT.

Het spreekt vanzelf dat wij, der traditie getrouw, onzen lezers in dit nummer een prijsvraag voorleggen, waaraan zij tijdens de Kerstdagen al hun krachten kunnen besteden! Ook is het vanzelfsprekend, dat wij een uitgelezen collectie pracht- en waardevolle voorwerpen beschikbaar stellen voor hen, wier oplossingen juist zijn, of om, wanneer er meer goede oplossers dan prijzen zijn, onder dezen te worden verloot.

Nu eerst even over de prijsvraag zelf. Gezien de groote populariteit van woord- en letterraadsels, hebben wij een dergelijke puzzle samengesteld. We hebben namelijk een serie woorden opgezocht, goed geteld 12 stuks welke alle met een *s* beginnen en op een *s* eindigen en welke telkens uit één letter meer bestaan, dusdanig, dat het eerste of kortste

woord uit drie letters bestaat en het langste uit veertien letters volgens het hierbij afgebeeld schema.

S	.	S										
S	.	.	S									
S	.	.	.	S								
S	.	.	.	.	S							
S	.	.	.	.	.	S						
S	.	.	.	.	.	.	S					
S	.	.	.	.	.	.	.	S				
S	.	.	.	.	.	.	.	.	S			
S	.	.	.	.	.	.	.	.	.	S		
S	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	S	
S	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	.	S

ge weet, dat de omschrijving of beteekenis hiervan (maar niet in de juiste volgorde van 1 tot 12, dat zou te gemakkelijk zijn) aldus luidt:

Openbaar gebouw, gebak, bestuurslid, vloeistof, noodsein, beroemd schilderij van Rembrandt, vaartrichting van rivierschip, toevluchtsoord, soort kool-groente, waterkeering, schouwburg-rang en bestanddeel van soldatenbed.

Maar om het van den anderen kant weer niet te lastig te maken, geven we hier de ontbrekende letters aan, natuurlijk evenmin in de juiste volgorde, doch alphabetisch.

a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, a, c, c, d, e, e, e, e, e, e, h, h, i, i, i, i, i, i, j, l, l, l, l, l, l, m, m, m, o, o, o, o, o, p, p, p, p, r, r, r, r, r, r, r, r, s, t, t, t, t, t, t, t, t, t, u, u, u, u, u, w.

Ziezoo, dat is nu onze prijsvraag; nu een woordje over de prijzen. We hebben gemeend, eens extra goed voor den dag te moeten komen, zoodat we niet minder dan 50 luxe-voorwerpen, alle waardevol en van prima kwaliteit,

als prijs beschikbaar stellen, als: armbandhorloges, vulpenhouders, barometers, portefeuilles, handgeweven kleeden, enz. enz., en tevens, voor hen die niet tot de gelukkige winnaars behooren, 'n 50-tal troostprijzen, op zichzelf een zeer aardige verrassing,

TEZAMEN DUS NIET MINDER DAN HONDERD PRIJZEN

Maar nu nog een vraag en een vriendelijk verzoek! Het komt den laatsten tijd herhaaldelijk voor, dat we brieven ontvangen, waarin onze abonné's hun voldoening uitspreken over den inhoud van ons blad, maar waarin dan tevens heel vriendelijk gevraagd werd om voortaan meer aan dit of aan dat aandacht te willen schenken, enz. enz. Vooral is er druk gecorrespondeerd over onze, naar men zegt prachtige en alom bekende, middenplaten. De een vraagt b.v. hartstochtelijk om meer van die groote, zoogenaamd aflopende middenplaten te geven in den trant als de onlangs gepubliceerde, „Als de avond valt over de Theems” en „Mannen der zee”; de ander smeekt bijna om er den witten rand omheen te laten! Het is moeilijk om het iedereen naar den zin te maken, maar juist omdat we dat zoo graag

zoo veel mogelijk toch willen doen en omdat we daarom ook zoo graag wilden weten, hoe de meesten onzer abonné's over zulke bepaalde onderwerpen denken, hebben we besloten om ons zoo af en toe tot de daarin belangstellende lezers te wenden met het allervriendelijkst verzoek, zich in deze of gene kwestie uit te spreken.

Voor dezen keer zouden we daarom willen vragen of de inzenders van deze prijsvraag-oplossing tevens hun voorkeur zouden willen kenbaar maken, hetzij voor de groote, aflopende middenplaat, hetzij voor die met een witten rand, door onder de oplossing of een **a** of een **w** te zetten, al naar gelang ze meer voor de eerste of voor de tweede voelen. Een kleine moeite, nietwaar, waarmee u echter ons een grooten dienst bewijst en waarvoor we u dan ook hartelijk dank zeggen! We hopen alleen maar dat er geen familie-strijdvragen met alle narijheid daaraan verbonden, uit voortvloeien....

De derde Prijs: VERSTELBARE LIG- STOEL, COMPLEET MET KUSSENS.

Oplossingen (lieft met aanduiding van **a** of **w**) worden op briefkaart onder motto *Prijsvraag* ingewacht bij ons Hoofdkantoor, tot uiterlijk 3 Januari a.s.

En nu, geachte lezeressen en lezers, Uw krachten ingespannen om mede te kunnen dingen naar de honderd prijzen die voor verzen-ding reeds gereed liggen en ten slotte....

Gelukkige
Kerstdagen
toegewenscht.

DE VLUCHT NAAR EGYPT

MURILLO

